

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

עבודת הלב

אבי טאוב בשיחת עומק עם הרב ארז ניר על התפילה
האבודה ועל הדרך החדשה שהתווה, אותה הוא מכנה
'דיאלוג מהישרדות לידידות'

במי תלויה המתקת המים המרים?
התוועדות מעוררת לימי בין המצרים
עם הרב חיים שלום דייטש

צבי יחזקאלי
ירושלם לפריימריז
הציונות הדתית?

שלושת הדברים החשובים ביותר
שצריך להקנות לנער מתבגר
שיחת חברים

• דירות 3 חד' מהממות + אופציה
• מיני פנטהאוסים

לפרטים: 050-960-60-69

SOHO PARK
נווה שמיר בית שמש

מקום נפלא לנא"ל

באמנה
מנהל נא"ל קיסרי

IL360
The Bridge to Your Real Estate

סדר בוקר

תואר ראשון בהוראה B.Ed. לבני הישיבות

תכנית יעודית לבני ישיבות בעלי רקע ישיבתי של 4 שנים לפחות.
התכנית מעניקה תואר ראשון בהוראה B.Ed.

עם שתי התמחויות:

תושב"ע ולימודים כלליים (חטיבות מקצועות היהדות: תנ"ך ותושב"ע)

הלימודים מתקיימים
בימי שישי בקמפוס ירושלים

שכר לימוד
מופחת

תוכנית במשך
שלוש שנים

לימוד
בחברה

הכרה אקדמית
בלימוד הישיבתי

הרצוג. לדעת. לחונך.

לפרטים: 074-7214487 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

בס"ד

בשביל אלו

שעוד לא זכו

אשור & more

בעזרת התרומות שלכם נמשיך לעשות הכל,
כדי שכל זוג יזכה לילדים משלו

הצטרפו ותרמו עכשיו למכון פוע"ה

שבוע
התרומה
שנתי

מכון פוע"ה

02-6515050
לתרומות חפשו

מכון פוע"ה
פוריות ורפואה על-פי ההלכה

המלכת רבינו ארתור לוי אונסורמזיה וידיעות
למדור כלל לא לונטיות לחיים שלהם. לעומת זאת
הקניית כלים לשאלה, היא מתנה לכל החיים.

מה שלמדתי משבט הלקטים

מידית, וגם כבר לא כיף לו כמו בהתחלה - זאת מתנה נפלאה. הנער זוכה לכלי רב עוצמה, שפותח לו דרך להצלחה בחיים.

הנקודה השנייה היא יכולת למידה עצמית. הרעיון הוא לפתח אצל הנער יכולת להתמודד עם טקסטים שהוא לא מכיר, ולפענח אותם בהצלחה. חלק מההצלחה היא גם היכולת להוציא מתוך מה שהוא לומד, סיכום תמציתי של מה עיקר ומה טפל, ומה התובנות שיועילו לו בהמשך.

הנקודה השלישית היא הנקודה של שיתופי פעולה. בנוהג שבעולם, בני אדם נוטים באופן טבעי להתהדר ולרצות את מלוא הכבוד והקרייט לעצמם בלבד. בכל זאת, ברור שהדבר שהכי מועיל לאדם להתפתח ולקדם פרויקטים נוספים, זאת היכולת לשתף פעולה עם האחר. אמנם התהילה והכבוד ירדו לחצי התורן, אבל ההצלחה תגדל לאין ערוך. אותו ד"ר נווה, אחרי שהוא מבסס את דבריו על הניסיון, מראה עד כמה שלושת הדברים הללו חשובים לאין ערוך מהמידע והכלים שמנסים בדרך כלל להקנות במערכת החינוך. המערכת רגילה לתת לילדים אינפורמציה וידיעות שבדרך כלל לא רלוונטיות לחיים שלהם. לעומת זאת, הקניית כלים שכאלה, באופן עמוק ואמיתי עד כדי שהיכולות הופכות להיות חלק מהאישיות של התלמיד, היא מתנה לכל החיים.

שלא ייגמר הפקק

אתם יודעים חברים, זאת הייתה הרצאה מסוג ההרצאות שאתה מקווה שהיא תימשך עוד קצת... פתאום גם הפקקים הופכים להיות יותר ידידותיים ונעימים. זאת גם תובנה לחיים, שצריך לתת לדברים לגעת בנו. כשמהו נוגע בנו, הכל הופך להיות יותר נעים. אם הנגיעה היא רק בגדר מפגש חיצוני שלא חודר פנימה, אז גם כביש פתוח יכול להיראות כמו פקק או תנועה שזורמת לאט.

בכל אופן, מאוחר יותר חשבתי לעצמי, שבלימוד הישיבתי אפשר למצוא את שלושת המאפיינים שאותו מרצה למד מהשבט ההודי. ההתמדה היא ללא ספק עיקר גדול בעולם התורה, שמחנכים אליו ומדברים עליו כל הזמן. הלמידה העצמית, בוודאי תופסת מקום מרכזי מאוד, והיא למעשה עיקר הלימוד הישיבתי. גם את שיתופי הפעולה אפשר לפגוש דרך הלימוד בחברותא, שהוא עניין מרכזי, וגם בעוד כיוונים - חברות לימוד, שיעורים, כתיבת מאמרים ועוד. כל אלה הם עניינים מרכזיים בעולם התורה, שיכולים להקנות לנו שפע ברכה לכל מרחבי החיים. לחיים!

שלוש חברים. אולי סיפרתי לכם פעם שאני נמצא די הרבה בדרוכים. אינני יודע אם לומר 'לצער' או לא, אבל בכל אופן ככה ה' מסדר לי. כשאני באוטו, לפעמים אני שומע שיעורי תורה, לפעמים שר לעצמי, ולפעמים שומע קצת רדיו. רציתי לספר לכם על הרצאה מרתקת ששמעתי פעם דווקא בדרך.

יום אחד שידרו ברדיו הרצאה של אנתרופולוג ישראלי בשם ד"ר דניאל נווה. כיוון שהבעל שם טוב לימד אותנו שמכל דבר ששומעים אפשר ללמוד משהו לעבודת ה', הקשבתי ליהודי בתשומת לב, וברוך ה' זכיתי ל"בכל דרכיך דעה", ולמדתי תובנות חדשות לעבודת ה' ממקום לא שגרתי.

מהו ועד הישיבה

אותו ד"ר נווה סיפר, שאחד המחקרים שלו התמקד בשבט נידח שחי בדרום הודו. לצורך המחקר, הוא הלך לחיות במשך שנה שלמה עם אותו שבט, שמוגדר כשבט של 'לקטים' - כלומר, חברה של אנשים נוודים שהחיים שלהם מבוססים על איסוף מזון מצמחי בר וציד של בעלי חיים. אלה אנשים שלא עוסקים בחקלאות או בגידול בעלי חיים מבויתים, אלא רק מלקטים ממה שקיים בטבע. במשך השנה הזאת, הוא למד מהם על החיים הפשוטים שלהם - איך חיים בטבע, ואיך חי החברה שלהם מתנהלים. הוא טען שזאת חברה שחיה בלי מותרות, ולכן אין אצלם קנאה שנאה ותחרות. אני לא יודע אם הם ממש חיים ככה, אבל לפחות בתור סיפור זה נשמע טוב...

משנת ההתנסות ומכל החוויות שהוא צבר אצל אותו שבט, הוא יצר הרצאה שרצה בבתי ספר ובה הוא מלמד בני נוער, וגם הורים של בני נוער, מה הם שלושת הדברים החשובים ביותר שצריך להקנות לנער מתבגר. אלה הם כלים בעלי ערך, שהקנייה שלהם בגיל צעיר היא מתנה לכל החיים. זאת צידה לדרך, שנותנת יכולות להתמודד ולהסתדר כמעט בכל חברה שבחורים לחיות בה. האמת היא שאפשר היה להציג את שלושת הכלים הללו גם בלי תיאור הרקע של המחקר האנתרופולוגי, אבל המקורות של הסיפור בהחלט מוסיפה נופך של עניין...

בכל אופן, שלושת הדברים שד"ר נווה זיקק מתוך ההתנסות שלו, שאותם הכי חשוב להקנות לבני הנוער הם: התמדה, למידה עצמית, ושיתופי פעולה. היכולת להתמיד באה לידי ביטוי בעיקר כשקשה ולא נוח עם פרויקט שהתחלנו, וכעבור זמן הוא כבר לא כל כך מאיר ומשמח. כשמצליחים להקנות לנער יכולת להמשיך בפעולותיו ובעשייה המבורכת שלו, גם כשהוא קשה ולא נותן פירות בצורה

את האמת לזוכה ללימודים?!

י' - י"ג באשון
 5-12.9

מספר המקומות מוגבל

מחיר מודל לנרשמות עד לתאריך ג' באב (31.7)

אסטרפיה

במדרשת תורת חיים הר-ברנה

הצטרפי אלינו
 לשבוע לימוד ייחודי שיכין אותך
 ללימודי התואר ולחיבור עמוק
 בין תורה וחיים.

התקשרי עוד היום: רעות 054-2534055 / חפשי בגוגל: אשון אסטרפיה

בשביל אלו

שעוד לא זכו

אשחר & more

בעזרת התרומות שלכם נמשיך לעשות הכל,
כדי שכל זוג יזכה לילדים משלו

הצטרפו ותרמו עכשיו למכון פוע"ה

מכון פוע"ה

02-6517171
לתרומות: חפשו

מכון פוע"ה
פוריות ורפואה על-פי ההלכה

צבי יחזקאלי

"בוא אחי, בוא נתפצל, נלך איש איש להתבודדותו ונשאל מה רצון השם, מבפנים, איפה נמצאת גאולתנו הפנימית, ואחר כך נתחיל לחבר חיבורים, לא למפלגות אלא לאור שקיים בתורה ובדרך השם לכל יהודי בעולם"

פתרונות ברוח הבעיות

ולתפצל מנחה, לתקן עוד קצת את מעמדי בתור בעל ועובד השם. אני כבר לא מאמין בתנועת המונים סוחפת לדרגות הובלה בכירות. יש נפקא מינה מכל מה שעבר על העולם במאה השנים האחרונות. שיבת ציון הייתה בגלל לב של יהודים, לא בגלל מפלגה. יש פה עם של יהודים שלכל אחד יש עניין עם השם יתברך, עם האור בעולם, עם הנפש שלו, וכל אחד בדרכו למצוא את בת המלך שלו. זה יקרה כמו בוויז וכמו ברשת חברתית, דרך כל אחד. אם כל הבעיה בעולם היא הבדידות והפירוד, אז הדרך תהיה שכל אחד במקומו יתעורר. הבעיה והפתרון זהים. מנהיג לא יוכל לחבר אותם, והכוונה למנהיג בסגנון שראינו לאחרונה ועדיין אנחנו רואים, עם או בלי כיפה. זה יקרה מתוך הלב ומתוך הכאב על המצב, לא ממפלגה אלא מיחידים, ולכן אני לא בסיפור הזה אלא רק בסיפור חיי מול השם יתברך."

הוא לא ויתר והוציא לי את הפסוק ממגילת אסתר, "ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות?!"

"איזו מלכות?!", שאלה אשתי, "בבית או בטלוויזיה?"

גם אני ניסיתי להבין. "אתה גוזר כישורי הנהגה וקדושה ואמת ויושר מהמסך? 'ומי יודע'?" רק השם יודע."

ראיתי שהוא מתחיל לוותר, אבל זו לא המטרה. לא רציתי שירד ממני וזהו, רציתי שהוא גם יבין מה באמת המצב.

"מי הרב שלך?" הוא המשיך לנסות.

זה היה השלב בו החיך עלה על פני כולנו.

"זה לא יבוא משם", אמרתי לו, "בוא אחי, בוא נתפצל, נלך איש איש להתבודדותו ונשאל מה רצון השם, מבפנים, איפה נמצאת גאולתנו הפנימית, ואחר כך נתחיל לחבר חיבורים, לא למפלגות אלא לאור שקיים בתורה ובדרך השם לכל יהודי בעולם."

נפרדנו בחיבוק.

"ניסיתי", הוא סיים את דבריו, "הטיעון שלך יותר נכון עבורך, ואת זה גם אני אבדוק."

בהתבודדות, כמו שהבטחתי, הבנתי את הכאב של אותו יהודי. כאב שכל יהודי שרואה את המציאות חווה. על הריחוק מהאדמה, מהגאולה. מהבלבול בין אויב לאוהב.

לא סתם הבעיה היא בדידות, היא גם המקום ממנו כל אחד מאיתנו יאסוף את עצמו לפני שיאסוף אחרים. מתוך בעיית הבדידות וחוסר החיבור נתחיל למצוא את החומר המחבר. זה לא פתק הקלפי, זו פשוט חזרה בתשובה שמי שזכה יעשה זאת שוב, ומי שלא - ימשיך בדרכו עד לקצה התהום שכל אחד מאיתנו כבר חווה, ואז ירים עיניים לשמיים.

אם בעולמנו נהיה צריכים את השם יתברך, חבר טוב ואת הצדיקים שיתנו לנו את המרשם לרפואה, נגיע למצב שיש כאן קיבוץ של יהודים פשוטים. יהודים! לא דתיים מול חילונים. פשוט יהודים שמודעים ליהדותם. יהודים שמודעים לבדידותם יביאו את החיבור. ברגע שנבין את המצב מתוך יהדותנו או יתחיל החומר המחבר, הדבק הזה, לפעול מבפנים החוצה. וזה לא בהכרח יעבור דרך פוליטיקה. דרכי השם נפלאות ויצירתיות בהקשר הזה. למה להרוס את היצירה שלו? בואו ניתן לבוא עולם את חומר הגלם הבסיסי של היקום... יהודי. עם אמת, עם מודעות, עם קשר, עם שורשים ורצון שאין באף מקום בעולם.

אולי זו הדרך שלי להתחמק? שאלתי את השמיים. לא יודע, אבדוק. מה שכן, אין כאן מאה אחוז. יש כאן לב ורגישות, והבנה בבטן מה כל אחד עובר פה.

עיקר הגלות בנפש ועיקר הגאולה בנפש, אחר כך בעזרת השם בהכרח נראה את זה קורה. כל יהודי הוא מנהיג, רק יש מעבר צר ודק ופנימי שאותו כל אחד מאיתנו צריך לעבור, הוא לבדו עם בני ביתו ואלוקיו.

יום אחד בשבוע שעבר, בדיוק כשיצאתי מהבית, עמד בפניי יהודי יקר, נחוש והחלטי, שכמעט חסם את דרכי. "כן אחי, מה קורה?" "אני מנסה לתפוס אותך בטלפון, אתה לא עונה, החלטתי להגיע". "מה כל כך דחוף? בוא תלווה אותי לאוטו, אני זו", אמרתי. "לא לא", הוא התעקש. "עצור!" הוא כמעט זעק.

אשתי שראתה את העניין הגיעה גם היא לעזרה. "שחרר אותו", היא אמרה, "הוא ממהר, תנסו לדבר בטלפון". "לא!", הוא התעקש, "זה פיקוח נפש".

לפני שהמשיך אמרתי לו שיש כאלה שעל כל נושא זועקים לפעמים לשווא "פיקוח נפש", כמו פוליטיקה לדוגמה. פניו של האיש עטו ארשת של באסה, ואשתי אמרה לו "תמיד מנסים להציע לו, אתה לא הראשון, אבל הוא לא יעשה את זה". היהודי היקר, שכיפה גדולה לראשו, המשיך לנסות את מזלו: "אתה חייב להצטרף למפלגה בבחירות האלו, כל התיקו בין ימין לשמאל יישבר אם אתה תצטרף לצינורות הדתיים. כל העתיד על כתפך".

בתוכי כבר התחלתי תהליך פנימי של עצבים. נכון שהרמב"ם אומר שאדם צריך לראות את עצמו חצוי חייב וחציו זכאי כדי להטות את הכף לטובה, אבל מדובר על מצוות, לא על פוליטיקה. או שמא פוליטיקה היא מצווה? לא נראה לי.

סגרתי את הדיון הפנימי ואמרתי לו, "אחי היקר, התשובה היא לא. והסבר קצר אתן לך עכשיו, כי אני באמת ממהר להביא את הילדים

בס"ד
עלה נעלה וירשנו אותה כי יכול נוכל לה! (במדבר י"ג, לו)

הרבים שהתיישבות
תפלה קומה?

אתם מנסים אקראית
את אית' ישראל?

אל תנסו אקראית
ואתם אף פעם?

מקומכם איתנו!

מאזן איתנו קולטת משפחות

מעוז אסתר
היא התיישבות צעירה הסמוכה
לכוכב השחר שבבנימין.
במקום מתנוררות כיום משפחות
הגרעין הראשוני, והמרחבים
סחכים רק לכם!

צרו איתנו קשר:
058-6888-471
שהם

הגיע הזמן לעשות שינוי
ארץ ישראל ללא פשרות
הצטרפו אלינו להגשים את החלום והחזון
בדרך לארץ ישראל השלמה!

בואו ליהנות מפירות השמטה

אשר & more

בשיא עונת פירות הקיץ יש לכולנו הזדמנות יוצאת דופן
לאכול פירות מעולים בקדושת שביעית ולתמוך בחקלאים
שבחרו להפקיר בשמיטה את שדותיהם לאוצר בית דין

בפיקוח הלכתי
אוצר בית דין
קרליץ

פירות
איכותיים

עשיה ציונית
ותורנית

מחירי עלות
בלבד

אכילה
שהיא מצווה

שנת השבע
זמן להתבונן

שנת השבע - נקודות חלוקה

לכל נקודות החלוקה חפשו בגוגל:

לפתיחת נקודת חלוקה ביישובכם שלחו לנו דוא"ל: shnath7@gmail.com

"למען יאריכון ימיך" איך זה שלא תמיד רואים את זה מתגשם?

ברכה לחיים מלאי משמעות

הרב אריק מלכיאלי

מרצה לחסידות

המושג אריכות ימים הוא די חמקמק. מרחב הזמן הוא מקביל במובנים רבים למרחב המקום.

כשם שאדם שחי עם מרחבי מקום אדירים זה עדיין לא אומר שיש לו איכות חיים, כך מרחבי זמן הם רק בבחינת כלים ופוטנציאל הכלה לחיים האמיתיים הראויים לשמם.

הפסוק אומר "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כולכם היום". חז"ל באבות דרבי נתן ציינו שעשרה נקראו "חיים", והצד השווה שבהם הוא שכולם מכילים עוצמה של אנרגיית-על וערכים עליונים ונצחיים.

הדברים ניתנים להבנה גם ברמה הבסיסית ביותר. אדם יכול לעבור פרק זמן ללא כל משמעות, הספק והתקדמות, כך שבקורות חייו ניתן כביכול לעשות עריכה ולחתוך את החלק ההוא. לעומת זאת אדם יכול לעבור בפרק זמן קצר חוויות משנות חיים עם עוצמה אדירה.

ישנם סיפורים רבים על אנשים שבשהות של רגע קצר במחיצת צדיק, נפעל ונצרב בהם שינוי, חותם של אש, שליווה אותם מאזן ולהבא עד סוף ימיהם. הבנה זו היא בסיסית לחיים הראויים לשמם. הידיעה הברורה שערך של הרגע תלוי בנו אם הוא יהיה חסר משמעות או בעל חשיבות קריטית.

בגמרא בכמה מקומות מסופר על אנשים שבמעשה הירואי אחד זכו לדרגה גבוהה, ועל כך ככה רבינו הקדוש ואמר "יש קונה עולמו בשעה אחת, ויש בכמה שנים". המשמעות של אמירה זו היא ההפנמה של ההזדמנות הנפלאה שניתן לממש ברגע אחד, מול הפספוס האדיר הקיים בכל רגע דל של חוסר מעש ובטלה.

חז"ל הגדירו את העולם הבא כ"יום שכולו ארוך". אחת המשמעותיות כאן היא דומה. לעתיד לבוא כל רגע יהיה מלא וגדוש בעוצמה רוחנית אינסופית ולכן הוא עצמו יהיה ארוך כביכול, כל שניה בו תכיל נצח.

מכל האמור עולה שכשהתורה מברכת אדם לאריכות ימים, מעבר כמובן למימוש הברכה כפשוטה כשאדם זוכה לזה, יש בה גם ממד של ברכה לחיים מלאי משמעות, עוצמה רוחנית ועונג פנימי.

בעצם "למען יאריכון ימיך" יכול להתפרש לא רק כשכר אלא כמשימה. יש לקיים מצוות ולמלא את חיינו בתוכן עמוק ואלוקי, כך שכל ימינו יהיו "חיים שיש בהם".

מצינו גדולי עולם שחיו זמן קצר יחסית והספיקו לשנות את כל פני העולם. אחד הבולטים שבהם הוא האריז"ל שחי סך הכל 38 שנה, אך זכה בהן לשנות את כל חי היהדות עם תורת הקבלה והחסידות שבאה בעקבותיה.

נסיים בציטוט מדברי הרבי מלובביץ' (קונטרס עניינה של תורת החסידות): "כל ישראל בני מלכים הם, והמושג של 'חיים' אצל בן מלך הוא - התקשרות עם אביו המלך. ובאם יתנו לו חיים אבל ינתקו אותו מאביו המלך ויכניסוהו לרפת לחיות חיי בהמה - הרי לא לבד שלא יתענג בחיות זה, אלא אדרבה ימאס ויקרץ בחייו...".

שכר ציבורי

הרב ד"ר עדי בלר

מרצה באקדמית חמדת

במצוות כיבוד אב ואם שבעשרת הדיברות נאמר "כבד את אביך ואת אמך למען יאריכון ימיך על האדמה אשר ה' אלוקיך נתן לך". כבר בימי חז"ל התעורר הקושי, שלעתים בפועל ההבטחה של אריכות ימים לא תמיד מתממשת. הפתרון לקושי נמצא כשדרשו חז"ל את הכתוב "למען יאריכון ימיך" - במשמעות של חיי העולם הבא.

יש שהציעו לראות את פשוטו של מקרא כמכוון לא לשכר אישי אלא לשכר ציבורי. ר' אברהם אבן עזרא מבאר: "כי כאשר ישמרו ישראל זאת המצוה לא יגלו ממנה". בדרך דומה ביאר רמב"ן את התוספת שבעשרת הדיברות בחומש דברים "למען יאריכון ימיך ולמען ייטב לך על האדמה אשר ה' אלקיך נתן לך" כמכוונת לציבור, ההבטחה כאן היא להשתקעות העם על אדמתו המבורכת.

ר' משה יצחק אשכנזי בביאורו 'הואיל משה' ביאר שהתוספת "למען ייטב לך" (הקודמת למילים "על האדמה אשר ה' אלקיך נתן לך") בכתוב בדברים נועדה להבהיר בדיוק עניין זה, שהשכר למצווה אינו אישי אלא לכלל. לדעתו, מסר זה חודר בחזרת משה בספר דברים עבור בני הדור השני, שעמד להיכנס לארץ ולחיות כעם על אדמתו. "וזה דבר דק ראוי לאומרו לדור שני ולא לדור ראשון שהיו משיכים אך השקט והצלחה תהיה לי! ומה לי ולאשר האומה! לא כן אריכות ימים על האדמה, כי בגלותם ממנה כל אחד יסבול וידוכא".

דומה שבתקופתנו, בה מודגשת האינדיבידואליזם וקיימת נטייה לערעור הסמכות ההורית, חשוב לחזור ולשנן את הפירוש הפשוט של הכתוב: כיבוד הורים ונכונות הבנים להוקיר את מעשיהם ואת דמותם של הדור הקודם - הם בסיס חיוני לחוסנו של עם. הורדת הציפייה לפרט אינדיבידואלי בקיום המצווה וההבנה שכיבוד ההורים נחוץ ומועיל לחברה - הן המפתח לשינוי בפרספקטיבה על המצווה ולפתרון הקושי הטמון בה.

ניצול הזמן

הרב יהושע טשרנרפסקי

ר"מ בישיבת הכותל

העיסוק בשאלה זו מזמין אותנו להבין בצורה עמוקה יותר את משמעות המושג הארכת ימים או חיים.

התרגלנו לחשוב ש"למען יאריכון ימיך" זה שכר על כיבוד הורים ו"למען ייטב לך והארכת ימים" זה שכר על מצוות שילוח הקן, וכשרואים שזה לא בהכרח מתגשם כפי שאנו מצפים, אנחנו מתמלאים בתהיות ואף רבו של רבי מאיר כבר בתורה עקב שאלה זו. התרגלנו לחשוב שה"חיים" נועדו לספק לאדם את מילוי מאווייו, אך בהתבוננות עמוקה יותר נראה שצריך להבין את הדברים אחרת.

"יסוד החסידות ושורה העבודה התמימה שיתברר ויתאמת אצל האדם מה חובתו בעולמו" אומר לנו החסיד במסילת ישרים. חז"ל הדריכו אותנו שחובת האדם בעולמו היא "להתענג על ה'". המשמעות היא שהאדם יחיה את חייו בצורה שלימה. שידריך את כל מעשיו, כל מחשבותיו וכל עיסוקיו בהתאם למציאות עליונה יותר. שיחיה בכל דקה חיים של נצח, חיים של משמעות.

לא כתוב שהקב"ה יתן לנו אריכות של שנים אלא אריכות ימים. אולי כך אפשר להבין למה זה נאמר בכיבוד הורים. ההורים מתאמצים מאוד על גידול הילדים שלהם. למה? למה זה טוב? כי כל תפקידנו בעולם הוא ליצור מציאות שלמה יותר, נצחית יותר. לכן, כשאדם מרוכז בעצמו הוא אינו רוצה להתחתן, וגם אם הוא מתחתן הוא מעדיף שלא יהיו לו הרבה ילדים. לעומת זאת, אם הוא חושב על מציאות שלמה יותר, הוא חושב על המשכיות של העולם ושל העם, הוא חושב איך לייצר עולם טוב יותר ומתוקן יותר.

אולי זו הסיבה שגם בשילוח הקן כתוב "והארכת ימים". אם האדם רוצה את הביצים כדי לחיות על ידן, הוא יכול לקחת אותן על ידי שילוח האם. בעלי חיים נועדו כדי שהאדם ירומם את המציאות. גם שם מדובר על 'הורים' ו'ילדים'. אבל אם האדם אינו זקוק לביצים, עדיף שישאיר את האם על הביצים.

אריכות ימים פירושה שכל יום יהיה בעל משמעות, ולכן האתגר הגדול בחיים הוא ניצול הזמן. נאמר על אברהם, יהושע ודוד "זקן בא בימים", התורה דורשת מאיתנו "לבוא בימים", להביא ימים ארוכים בעלי משמעות, ועל פי זה לחיות את חיינו.

אם כן, אריכות הימים המדוברת בכתוב היא תיאור המציאות של האדם הממלא את חייו על ידי התורה והמצוות.

אתה תקבע

מי יהיה שר התחבורה הבא!

בוחרים את הנבחרת שתביא למהפך ותחזיר את ישראל לדרך של הציונות הדתית והמחנה הלאומי

הציונות הדתית

בראשות בצלאל סמוטריץ'

מתפקדים להצלחה!

ההתפקדות עד ה' באב, 2.8 ZIONUTDATIT.ORG.IL

לא בא לי טוב

אורי צוקר, ישיבת לב חדש, שילה

רגע, שלא תאבדו את זה. זה ממש לא בסדר לשנוא, גם עם סיבה. כמעט כל שנאה היא פסולה ואסורה, למעט מקרים ספציפיים המפורטים בהלכה, רק שזו לא שנאת חינם.

אבל יש אחד, דווקא ממש בסדר. הוא לא מעצבן, הוא לא פריזט, לא שמאלני ולא חילוני. האמת? הוא אפילו ממש צדיק, צדיק על, הוא לומד, הוא מתפלל, נחמד לכולם. בקיצור, אחלה.

רק מה? יש לו בעיה אחת: הוא לא בא לי טוב בעין. קלטתם? נחזור על זה לאט למתקשים: הוא - לא - בא - לי טוב - בעין.

וזהו, זה בעצם הסוף שלו, עכשיו כל מה שהוא לא יעשה לא יהיה בסדר. אם הוא לומד בקול הוא לא מתחשב, אם הוא לומד בשקט הוא לא בסדר, מה הוא לא יודע שצריך ללמוד בקול? אם הוא מחייך הוא כנראה מלגלג, אם הוא לא מחייך לא ברור למה הוא כזה רציני.

הבנתם? זה לא שכל הדברים האלה מעצבנים ולכן אני שונא אותו, אני שונא אותו ולכן כל הדברים האלה מעצבנים. ולמה אני שונא אותו? סתם.

וזהו, זוהי שנאת חינם. לא לשמאלני, לא לחילוני, ולא לזה שעצבן אותי, אלא לזה שאני שונא אותו סתם.

תסתכלו מסביב, תאתרו שניה את אלו שלא באים לכם טוב בעין. מי הם? פוליטיקאים? שמאלנים? חילונים? אתם בכלל לא באים איתם במגע.

בינגו! זה ההוא מהישיבה שיושב שני ספסלים ממך. בול. את שנאת החינם שלנו אנחנו מחלקים בנדיבות בעיקר לאלו שבאזור הקרוב שלנו: חברים, שכנים, לפעמים אחים ושאר ירקות מהסוג הזה.

גם התיקון של שנאת חינם הוא לא כזה הרואי. הרי את השמאלני או החילוני אני שונא פשוט כי אני לא מכיר, אבל ברגע שאנחנו נפגשים זה מגניב, מפגש שאני שומר לפנתיאון. לסלוח למישהו שעשה לי משהו לא טוב זה מעשה גבורה, אחרי הסליחה אני מרגיש מיוחד.

להסתדר עם ההוא שלא בא לי טוב בעין, לא להיות חבר שלו, פשוט להסתדר איתו, זה לא כזה וואו. אין בזה זיקוקים, קונפטי, בלונים וסרטים עם נצנצים. אפרורי כזה.

ודווקא שם, באפרורי והסתמי הזה, נמצאת העבודה האמיתית. לא רחוק, מעבר להרי החושך, אלא ממש כאן מתחת האף.

עכשיו תאספו את כל האפור הזה, תלושו אותו, קצת גימורים בפינות. זהו, זה מוכן. אבן לבית המקדש.

בגלל שנאת חינם נחרב הבית!

בתוך החברה השסועה שלנו איך אנחנו מצפים שייבנה הבית?

ועכשיו בתקופת הבחירות זה עוד יותר גרוע!

הכל פשוט מלא בשנאת חינם מסביבנו!

הלו, הלו, לעצור שם בבקשה!

נראה לי שאנחנו מפספסים כאן משהו מהותי, ממש מהותי. יש כאן חוסר הבנה בסיסי במושגים, משהו ממש מבולבל אצלנו.

רק לשם הדוגמה, בהשראת הבחירות. אם אתה שונא מישהו כי הוא שמאלני, זו לא שנאת חינם. על השנאה שלך יש תווית מחיר ברורה: 'ששששששמאלן'. על הקולב ליד יש עוד מוצרים: 'חילוני', 'פריזט', 'מעצבן', 'מציק', 'העליב אותי', 'פגע בי', 'הרביץ לאח שלי', מכאן תמשיכו לבד. העיקרון ברור, זו לא שנאת חינם, זו שנאה עם סיבה.

אתה יודע לצעוק "אחרי!" אבל מתוך אמונה?

נואו להיות חלק תמשפחת "אחרי!" באמונה

תכנית העצמה לנוער החרדי

מתאים מאוד
לסטודנטים
ותלמידי ישיבה

אנחנו מגייסים מדריכים
למספר קבוצות ברחבי הארץ

לפרטים נוספים: דוד סלומון 0528271752
קו"ח למייל giyusimemuna@gmail.com

המשרה מיועדת לנשים ונברים כאחד

חדש!
חוברת צניעות
לנערות

- ✓ מיועדת ללימוד באולפנות ולימוד אישי של נערות
- ✓ חווייתית, ייחודית, אקטואלית, חדשנית, בגובה העיניים
- ✓ מתמקדת במעלות הצניעות
- ✓ מעוצבת בצורה מרהיבה
- ✓ מן המקורות ועד להלכה למעשה
- ✓ מאושרת בתוכנית גפ"ן: 19442

חדש!!!
חוברת הכנה
להרצאה

קיים גם
הכריכה
רשף

- ✓ מיועדת ללימוד במסגרות חינוכיות ולימוד חווייתי של אבות ובנים
- ✓ מתמקדת במצוות הסובבות את הגער המקבל על עצמו עול תורה ומצוות
- ✓ חווייה ייחודית ומעניקה מן המקורות ועד להלכה למעשה
- ✓ מעוצבת ומאויירת בצורה מרהיבה
- ✓ אקטואלית, חדשנית, בגובה העיניים
- ✓ מאושרת בתוכנית גפ"ן: 19442

צורבא מרבאן
TZURBA MRABANAN
קנייתו נשמרת מאויר (מיטל) אלימקיל ריל

מגוון חוברות נספות
לכתי הספר עפ"י
תוכנית הלימודים:

להזמנת: 1-700-500-777 | 054-6671477 | www.tzurbuy.com

לשון הרע, לא מדברת עליי

דבר זה הוא ודאי נכון, ואין מה להאריך בדבר הנוק הנגרם מדיבורים רעים. כוונה הקדוש לפרשת שלח כתוב שהקב"ה מוחל על הכל חוץ מעל לשון הרע. יותר נורא אפילו מחצאית קצרה, כנאמר במקומותינו. אנחנו כל כך רגילות להיזהר מלדבר לשון הרע על כל אדם מישאל, אבל מה עם לשון הרע על עצמי?

בחפץ חיים מובאת הלכה, שבה אם אדם מדבר לשון הרע על עצמו ועל חברו יחד, מותר להאמין לו רק במה שנוגע כלפי עצמו. לגבי החבר - אולי הוא מגזים, מנפח, אולי לא הבין טוב. את עצמו הוא מכיר ולכן אם הוא אומר - ודאי הוא יודע על מה הוא מדבר. ההלכה הזו עוררה אותי למחשבה על הנוק החמור של לשון הרע עצמי. אני משתדלת להיזהר שלא לדבר על אחרות, אבל מה עם זהירות כלפי עצמי? ישנה מחלוקת בשאלה האם מותר לאדם לדבר לשון הרע על עצמו, אבל על סוגיית העונש אין מחלוקת, אין עונש למי שמדבר לשון הרע על עצמו. ובאמת, אין עונש כי לא צריך עונש. אני הופכת להיות העונש של עצמי. נשרפת מבפנים באש ההלקאה והביקורת העצמית.

במוחנו חולפות מדי יום כשבעים אלף מחשבות, גם אם ימי תמוז הלוהטים ושולל האתגרים מדללים את המחשבות שלנו בחצי, עדיין מדובר ברצף מחשבות מכובד. כמה מהמחשבות האלה הן לטובתי? כמה מהמחשבות האלה מטיבות איתי? וואלה הדס, דווקא היית בסדר... הצלחת! את בסדר, את יכולה, את טובה!

דיבור שיוצא ממני הוא רק דיבור שנשמע קודם בתוכי. אני לא דוברת סינית, ולכן לא יוצאים לי 'בטעות' משפטים בסינית, אבל צינית כן, לצערי. שפת הציניות, הביקורתיות, השיפוטיות, אלו שפות שאני דוברת שוטף. קודם כל כלפי עצמי! כתוב על ימי בית שני שהיו יושבים ואוכלים ושותים זה עם זה ודוקרים זה את זה בחברות שבלשונם. הלשון שלי יכולה להיות חרב שדוקרת. אבל לרכז את המאמץ בלשון, זה לשים את בקרת האיכות בסוף התהליך. האמת היא, שבמחשבות שלי, בדיבור הפנימי שלי, שם כדאי לרכז את המאמץ. להזיז את הדיבור הפנימי. מי שמדבר לעצמו באופן נעים ומכבד, ממילא ידבר כך לאחרים, ומי שאת עצמו דוקר בחרב, מניין תהיה בו חמלה החוצה? ואם לא זכיתי לגדול במקום כזה, אז אני אגדל את עצמי באופן הזה. העולם הפנימי שלי הוא בשליטתי ובאחריותי. יש לי את הכוח לשנות את השפה הפנימית שלי. להטיל ספק בדיבורים פנימיים מחלישים. לא להאמין אוטומטית לקולות, גם אם הם מגיעים מתוכי. לתרגל חמלה, עין טובה וכף זכות, קודם כל כלפי עצמי.

על הרכב הגדול של משפחת נמיר התנוססה מדבקה ענקית ובה כתוב "מה עשית היום כדי לבנות את בית המקדש?" בוודאי יש לי הרבה מה לקבל על עצמי ולהשתפר, אבל נראה לי שהשנה אשתדל לתרגל דיבור פנימי מחזק, מעצים ורחום, שיביא בוודאות לדיבור חיצוני כזה. וזה בלי ספק יקדם את בניין המקדש.

אסיים בדבריו המופלאים של החפץ חיים (שמירת הלשון חלק שני פרק ה'): "והנה אם היה לנו רשות לבנות בית המקדש, והיה צריך כסף לזה, ידוע דכל אחד מישאל היה מתנדב בנפש חפצה כל מה שבכוחו לזה, כדי שיהיה לו גם חלק בהבית המקדש, ובענינו אין צריך כסף כלל, רק להתחזק ולהתרחק מן החטא החמור של לשון הרע ושנאת חנם, ולאחוז במידת השלום, ועל ידי זה יתוקן החטא, ונזכה לביאת משיח ולבניין המקדש. וכמה יתרומם שמו של האיש הזה, שהוא היה הסיבה לבניין הבית..."

בתזמון אלוקי מופלא, ימי בין המצרים נופלים על ימי החופש הגדול והנורא. הטמפרטורות עולות, המסגרות מסתיימות, וכולם שבים לבסיס האם, והאם? משתדלת כמיטב יכולתה.

נפסק להלכה בשולחן ערוך שבימי בין המצרים אסור להכות את התלמידים. במציאות שלנו אין מקום להכאה בכלל, ובטח לא כדי לחנך; אבל אם לא נתייחס רק לפעולת ההכאה הפיזית ונבין שמכות אפשר לתת לא רק עם הידיים, אלא גם על ידי הפה, נראה שיש לנו לא מעט עבודה.

כשאסור להכות, המחנכים נאלצים למצוא חלופות לחינוך. ידועה המימרה של הרב זצ"ל לחודש תמוז: "מבין המצרים נגאל עם על ידי מורים חמושים בגבורה רוחנית שאינם צריכים למקל חובלים". לא רק שאינם יכולים להכות, אלא שאינם צריכים את המקל הזה. הוא לא חלק מכלי העבודה שלהם. יש כאן ודאי שבח גדול למורים, אבל לא פחות יש כאן שבח לתלמידים. כשהתלמיד מזדהה, כשהתלמיד מרגיש שייך - אין צורך להכות אותו, אין צורך לנווף בו. גם אם הוא שוגה, גם אם הוא טועה, הדרך הנכונה להחזיר אותו היא על ידי דיבור חומל ומטיב. וכדי שאני אוכל לעשות את זה החוצה, אני צריכה קודם כל לעשות את זה פנימה.

במבוא לספר השיעור היומי של החפץ חיים כתוב שכאשר אנחנו שולטים בכוח הדיבור שלנו, הרי שאנחנו שולטים בחיים עצמם.

העברנו את הסדנא שלנו לחודש אלו

שלושה ימים שישנו את חייכם

מימי ומשה דיקמן

פסיכולוגית וממחית בטרומה זוגיות וניירולוג

מזמינים אתכם

לסדנת אימאגו לזוגות

1. מדוע אנו רבים שוב ושוב על אותם דברים, ולא מצליחים לפתור את הבעיות?

2. כיצד אפשר ללמוד דרך חדשה לבנות ולגדול ביחד בלי ניתוקים וכעסים?

ספטמבר 8-10

יב, יג, יד אלו (חמישי, שישי, שבת)
(פרשת כי תצא)

3 ימים רצופים של למידה על תקשורת, התפתחות, ועבודה זוגית חווייתית

בהמלצתם החמה של:

הרב אהרן בינה נ"י, ראש ישיבת נתיב אריה
הרב פרופ' אברהם י. טברסקי זצ"ל

די ללמוד תשובות לשאלות האלו בואו לסדנה הבאה שלנו ותזכו לחוויה בלתי נשכחת של בנייה וקשר ולהתגשמות חלום של זוגיות נפלאה, באווירת שבת, במלון אביב טבריה, מול הכינרת (כשרות מהירין)

המחיר לזוג ₪3,600
(לנרשמים עד 15/7 ₪3,200)

-אפשרות לחלק לתשלומים-

לפרטים נוספים והרשמה: 054-7554228

למידע נוסף על הסדנא:

www.mimidickman.com

לומדים חינוך
בזנים אמונה
מכשירים מנהיגות חינוכית

מדרשת אביב נועם המתחדשת

מזמינה אותך ליום עיון בנושא אתגרי החינוך בימינו
למחנכות, אימהות, סטודנטיות ומתעניינות

יום רביעי, כ"ח בתמוז (27 ביולי)
מכללת תלפיות < יטבתה 7, חולון

התכנסות, מר בנימין בהגון , ראש המכללה - דברי פתיחה	15:30
הרב אמיר סנדלר , ראש אולפנית הדר גנים - תורה, אמונה ויראת שמים - כיצד נחנך למחוייבות לקודש?	16:00
הרב עזרא היימן , ישיבת יפו - גבולות ההכלה האינסופית	16:40
הפסקת ריענון - ארוחת ערב קלה	17:15
הרב יאיר בן שטרית , מייסד המדרשה וראשה הראשון - פסיכיות ואקטיביות בחינוך	17:45
הרבנית נעמי שפירא , מרכז "אבקשך" - כיסוי וגילוי - חינוך לצניעות	18:20
הרבנית ד"ר שולמית בן שטיין , ראש המדרשה הנכנסת - אתגרים מהשטח - רב שיח בשיתוף מחנכות ודמויות מהשדה החינוכי	19:15

תנאים מצויינים למתאימות

מעטפת רוחנית

אקדמיה תורנית

מלגות הצטיינות למתאימות

הרשמה מראש בטלפון: 052-2430548 או SMS

בואו בשמחה!

חסדים וחסידות בפשיטות

אריאל הנדל כותב על אלקנה הנדלר ז"ל

הרב ארלה הראל

ראש ישיבת 'מוריה', גבעת הקטורת ונשיא ישיבת 'לב חדש', שילה

לקבל או לקחת

בפרשתנו אנו לומדים על פרשיית בני גד ובני ראובן הבאים לבקש ממשה רבינו להישאר בעבר הירדן המזרחי. תגובתו הראשונית של משה ביקורתית, והוא אומר להם: "וְלָמָּה תִּנְיָאוּן אֶת לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵעֵבֶר אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם ה' ? כֹּה עָשׂוּ אֲבֹתֵיכֶם... וַיִּנְיָאוּ אֶת לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבַלְתִּי בֹא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם ה'". הביטוי החזור על עצמו פעמיים בדבריו הוא - הארץ אשר נתן ה' לנו.

עיקר חטא המרגלים נבע מכך שהם לא הרגישו מספיק לעומק כמה ארץ ישראל היא הארץ אשר ה' נתן לנו, וראו בה עוד פיסת קרקע שאנחנו אמורים לכבוש ולקחת.

כידוע, כנגד תפיסה זו באה מצוות השמיטה, כפי שמלמדים אותנו דברי רבי אבהו (סנהדרין לט): "מאי טעמא דשביעתא? - אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: זרעו שש והשמיטו שבע, כדי שתדעו שהארץ שלי היא...".

מטרת מצוות השמיטה היא להעמיק בנו את התחושה שאת הארץ הזו ה' יתברך נתן לנו ושהיא שלו.

כ"ק אדמו"ר הפני מנחם' מגור זי"ע עומד על כך בתורותיו ומעמיק מבט בדבר. הרי הלשון בגמרא תמוהה - מדוע הזכיר רב הונא "זרעו שש" ואז הוסיף "והשמיטו שבע"? הרי רק ההשמיטה היא זו שמלמדתנו שהארץ של ה' יתברך!

אלא ש"זרעו שש הוא גם כן חלק של השמיטה, רק על ידי זרעו שש אפשר להגיע להשמיטו שבע, ככתוב 'שש שנים תזרע שך... ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ'.

לכן דווקא בפרשתנו מדגיש משה את נתינת הארץ על ידי ה' יתברך - לאחר שבני גד ובני ראובן מבקשים "הָאָרֶץ אֲשֶׁר הָפָה ה' לִפְנֵי עַדְתֵּי יִשְׂרָאֵל אֶרֶץ מְקַנָּה הוּא וְלֹעֲבָדֶיךָ מְקַנָּה וַיֹּאמְרוּ אִם מְצָאנוּ חֵן בְּעֵינֶיךָ יִתֵּן אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת לְעַבְדֶיךָ לְאֶחָדָה, אֶל תַּעֲבֹרנוּ אֶת הַיַּרְדֵּן", ובקשתם מתבססת על המקנה הרב שיש להם, דווקא אז צריך להזכיר מי מאכיל את כל המקנה הרב הזה, מי הוא ה"מצמיח חֲצִיר לִפְהֶמָּה וְעֵשֶׂב לְעֵבֶדְתֵּי הָאָדָם לְהוֹצִיא לָהֶם מִן הָאָרֶץ".

ממשיך הפני מנחם ואומר "כל הכריאה היא בכדי להכניס קדושה, וזהו ענין שמיטה אצל הר סיני, כי כתבו 'כל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוה', על ידי עבודת ארץ ישראל יודע שה' הוא האלוקים, ובשבע משמיטו כדי שלא ישכח זאת חס וחלילה... וכשיודעים שלי הארץ, אזי אין לגויים שום דעה, אין להם מה להתערב...".

אז אם אנחנו רוצים שסוף-סוף כל מיני גויים יפסיקו להתערב לנו במה יקרה בארץ ישראל, נתחזק כולנו בידיעה שהארץ שלו יתעלה, ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו (רש"י בראשית א).

שזה לא משנה ומה אכפת לך מה הוא אומר, ואלקנה לא היה מסכים. הוא כאב על כל מה שעבר על עם ישראל בתקופה האחרונה ובמיוחד על ענייני הממשלה האחרונה ובייחוד על הרפורמות ברבנות ובכשרות ובגיוור שנגעו לו מאוד.

גם את החסדים שהיה עושה אלקנה לא היה מבליט, והוא התנהג בהם בפשיטות כמובן מאליו. כשהוא התלבט אם לקנות רכב (משהו שאין לכל אברך צעיר בישיבה), הוא חשב וחשב עד שהחליט שפשוט הוא ישאל את הרכב לכל מי שיבקש. אחרי שהוא נלקח מאיתנו עברתי על ההודעות ששלחתי לו, והמון הודעות מתוכן היו "אפשר את האוטו?..." כל עוד הרכב לא היה במוסך הוא ישר ענה "בטח", "בכיף", בלי לשאול לאן ולכמה זמן.

כשהייתי צריך את הרכב לצורך אירוע משפחתי שעשינו ביצהר, הוא לא רק נתן את הרכב אלא גם התייצב ביחד עם הרכב (ועם סיר מרק מאשתו יקרת) כדי לעזור לי לסדר את האירוע. זה לא נגמר. בסוף האירוע, אחרי שגם האנשים הנחמדים שנשארו לעזור קצת הלכו, אלקנה נשאר לעזור לי לסדר את האולם עד אחת בלילה. כשאמרתי לו שממש לא נעים לי כי בטח אשתו מחכה לו בבית עם הילד, הוא עשה לי כזה מבט של 'מה הבעיה?'. אחרי שסוף סוף גמרנו לזרוק את הפחים, לשטוף ולסדר הכל, אני מוצא את עצמי נכנס בשיא הטבעיות לרכב (שלו, כן?) ואלקנה בנחת מתיישב לידי. הורדתי אותו ליד הבית שלו והמשכתי לבית שלי. פתאום קלטתי שלקחתי לו את הרכב... חזרתי אחורה, התנצלתי ואמרתי שמרוב בלגן שכחתי שזה בכלל הרכב שלו... והוא מיד ענה לי, "מה פתאום, קח אותו כמה שאתה צריך. מקסימום תחזיר מחר". ככה זה היה תמיד!

אי אפשר באמת לתמצת את האישיות של אלקנה בכמה מילים, אנחנו עדיין לא מעכלים שהוא נלקח מאיתנו כל כך בפתאומיות.

ה' יתברך יעזור ויאמר לצורתו די, "ומחה ה' אלוקים דמעה מעל כל פנים".

אלקנה הנדלר (22) נולד בשנת התש"ס להוריו הרב אריה והרבנית ד"ר חנה הנדלר. גדל בקריית החינוך שעלבים, למד בישיבה הקטנה 'דרך חיים' ולאחר מכן בישיבת 'רועה ישראל' ביצהר, שבה אף היה אברך. בשבוע שעבר נפטר באופן פתאומי מדום לב. הותיר אחריו אישה וילד קטן, הורים ותשעה אחים ואחיות.

אפשר לכתוב על אלקנה כל כך הרבה, אבל אשתדל להתמקד בכמה נקודות שהיו מאוד חזקות אצלו, והלוואי שבזכות זה נתחזק ויהיו הדברים לעילוי נשמחו.

זכיתי ללמוד איתו חברותא בדף יומי שנתיים וחצי, מתחילת הסבב הנוכחי. היה פשוט תענוג ללמוד איתו. את הצעדים שלו כבר הייתי מזהה בלי לראות שזה הוא, סנדלים רופפים שהוא גורר על הרצפה, הולך כולו זורח, חזה מתוח כהרגלו ועם הגמרא על הכתף (וארבע כוסות מים...). כשהתחלנו בלימוד הוא עשה עלי רושם שהוא לא כזה יודע לגמרא, ותמיד היה מבקש שאני אקרא את הגמרא ואסביר והוא רק היה מקשיב. עד שפעם אחת החלטתי לעשות ניסוי... אמרתי לאלקנה שאני ממש צרוד וביקשתי ממנו לקרוא ולהסביר. הוא הסכים והתחיל להסביר כל כך בפשיטות ובבהירות שהבנתי שהוא לא פראייר בכלל... מאז הוא גם היה מוביל את הלימוד מדי פעם.

בכלל, אחת התכונות שאפיינו את אלקנה הייתה הצניעות. הוא לא הבלט את עצמו בכלל ולא חשב שמגיע לו. בתקופת הפגישות שלי הוא כבר היה מאורס ומאוד עזר לי. גם בצד הטכני ובעיקר בצד הנפשי. הייתי פורק עליו ומדבר איתו על כל מה שקורה. ובחנתונה שלי, כשחשיפתי רוציתי לרקוד איתו, מצאתי אותו רוקד בצד, אפילו לא חושב שיש לו איזשהו קשר איתי ושאני רוצה לרקוד איתו...

כל צורת המחשבה של אלקנה הייתה חסידית. כשהיינו לומדים, הוא מדי פעם היה קופץ פתאום ואומר "איזה משפט פשיסחאי!", "זה ממש ר' צדוק!". הוא היה מוצא במשפט סתמי בגמרא תורות חסידיות בעיקר מבית פשיסחא ואיוביצא והעניינים שלו היו מתלהבות, עד שהיינו יכולים חצי סדר לדבר על חסידות. איוביצא מהצד שלו וברסלב מהצד שלי, איפה הן משתלבות ביחד ומה ההבדלים ביניהן, עד שהיינו נזכרים שאנחנו בכלל באמצע ללמוד גמרא

אלקנה מאוד כאב תהליכים לא טובים שעוברים על עם ישראל. כשאיזה חבר כנסת היה אומר משפטים נגד ארץ ישראל או עם ישראל, הוא היה כולו נסער "איך הוא יכול להגיד דבר כזה?". הייתי מנסה להגיד לו

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסני חשמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

גם

התחייבות
למחיר הזול
בישראל!

וגם

הנחה
40%
עד
על חבילות
מתחננים

אפשרויות מימון
מחוץ למסגרת האשראי

מקום ראשון
באיכות השירות

Sauter SAMSUNG BOSCH Haier Whirlpool SHARP PHILIPS ZANUSSI אלקטרה
SIEMENS Miele TADIRAN Electrolux TOSHIBA dyson AEG beko Blomberg
LIEBHERR Hisense ELECTRA Xiaomi Apple Lenovo hp ASUS JBL LG

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 23:00.
התחייבות למחיר הזול ביותר תקף ל- 3 ימים מהצגת הצעת מחיר מתחרה כתובה על אותו דגם/יבואן באותם תנאים.
בתוקף עד- 30.6.22 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום 50 יחידות מכל פריט | בכפוף לתקנון המבצע המופיע בחנויות

הסיבה האמיתית לבואו של ביידן

לזה). היו דתיים שכעסו איך היא שרה בפני גברים ולא לוחצת יד? כבעל תשובה אני יכול לספר לכם שקבלת המצוות אצל חילונים ומסורתיים נעשית בצורה הדרגתית ולא מהחמור אל הקל, כך זה עובד, אדם מקבל על עצמו מצוות שקל לו להתחבר אליהן בהדרגה, עד שהוא שומר את כולן, אין בכך אידאליזציה של החטא חלילה.

התפיסה הדתית שאנו רגילים אליה היא קירוב פרטני, ללמוד עם מישהו בחברותא או להעביר שיעור באולם או ביוטיוב, סמינר כמה ימים ועוד; כל אלו אינם מאיימים על השמאל -

כי הם מתרחשים בד' אמות ולא במרחב הציבורי. ברגע שיש אירוע ציבורי, כמו פרסומת על בניין בירושלים, שמירת צניעות מול נשיא ארה"ב או כיסוי ראש צנוע בטקס משואות זה משגע אותם, כי זה אומר שהמרחב הציבורי נהיה יהודי, והם רואים ביהדות דבר פוגעני.

הוויכוח הוא על צביון המדינה ועל דמותה של האשה במדינת ישראל. תנועת הפמיניזם מדברת על קידום האשה - אך אינה מוכנה להכיל בתוכה נשים שמקדמות צניעות, הפוסטמודרניזם שאומר שכולם צודקים - לא מוכן לקבל אנשים עם גבולות, הנאורות שרוצה קידמה - אינה מסוגלת לקבל קידמה רוחנית, הליברליזם מתקשה להכיל נשים שמתחזקות בדת. אני חושב שזו כוונת חז"ל שבזכות נשים צדקניות אנו עתידים להיגאל, נשים שמחזקות את הצניעות במרחב הציבורי, יש לחזק אותן משום שפעולתן עושה קירוב הרבה יותר גדול משיעור כזה או אחר. תחשבו כמה אנשים שמעו בזכות יובל דיין על כך שגברים לא לוחצים יד לנשים, כמה נשים יודעות שצריך לשמור טהרת המשפחה בזכות הקמפיין שגיאת פינס והשמאל התנגדו לו.

בסוף, השמאל מזרז את התשובה הלאומית בעקבות הסערות שהוא יוצר נגד הדת, כי בזכותו זה עולה לשיח הציבורי. מה שנשאר לנו זה רק להסביר את התורה לעם וללמוד מאותן 'גיבורות תרבות' (בעל כורחן) שנותנות עזות וקדושה לכל יהודי ויהודיה.

סערת יובל דיין מסרבת לשקוע. כזכור, שבוע שעבר הנשיא האמריקני ביידן הגיע לביקור בישראל, במיוחד בשבילו הופיעה הזמרת יובל דיין. לאחר שהוא ניגש ללחוץ את ידה היא התנצלה בנימוס ולא הושיטה לו יד חזרה. האירוע עורר סערה ציבורית, יש שקראו לזה קידוש השם, ויש שקראו לזה חילול השם. כל אחד ניתח את האירוע לפי עולם הערכים שלו. מי שלפי דעתי ביטא בצורה הכי גלויה את הסיבה האמיתית שהאירוע הפריע לשמאל היה כתב עיתון הארץ אורי משגב, וכך הוא כתב: "אשה צעירה שמסרבת ללחוץ יד לנשיא ארה"ב, אדם כמעט בן 80,

אחרי שהופיעה בטקס לכבודו היא מקרה אבוד. אין טעם להזכיר לה שאין מלבינים פניו של אדם ברבים ושדרך ארץ קדמה לתורה, מה גם שהבליה על "שמירת נגיעה" ושאר קשקושי "הצניעות" כלל לא מופיעים בתורה".

לפני שאמשיך, יש לציין שהודיעו לנשיא מראש שהיא שומרת נגיעה, פניו לא הולבנו, היא סרבה לו בנימוס ובדרך ארץ, וכתוב בתורה "לא תקרבו לגלות ערווה". אבל לא באמת זה מה שהפריע למשגב, אלא מה שהוא כתב בהמשך: "עזבו את יובל דיין, מכאן זה ממילא רק יידרדר וילך. בקרוב יגיעו כיסויי הראש בהררי בדים מתפתלים, הופעות בפני נשים בלבד והימנעות משירה בפני גברים כי "קול באשה ערווה", מול הנשיא הבא היא ממילא כבר לא תשיר. הבור של ההתחרדות'לות הוא חור שחור ששואב אליו עוד ועוד מסה".

משגב ביטא תחושה גדולה בשמאל הרדיקלי, והיא בסופו של דבר יצרה את הסערה סביב האירוע השולי הזה. לא באמת אכפת להם שביידן לחץ יד לאוויר. מה שהפריע להם היא היהדות במרחב הציבורי. לכן תקפו אותה גם לא מעט עיתונאים דת"שים ודתיים ליברליים, יובל דיין מאיימת לא רק עליהם, אלא גם על הילדים שלהם. באותו רגע, כל הסיסמאות של 'זכות האשה על גופה' התנדפו כלא היו, ארגוני הנשים לא גוננו עליה.

בעולם פוסטמודרני בו אין אמת וכל אחד יכול לעשות מה שבא לו, יש רק דבר אחד שאסור לעשות- מעשה יהדות בפרהסיסה. כמובן זה אינו האירוע היחיד שגרם לשמאל להשתולל, קדם לו הקמפיין לטהרת המשפחה, גם ההתנגדות אליו הייתה עטופה בהסברות שאשה היא לא טמאה והקמפיין פוגעני - כל אלו עטיפות, מה שבאמת הפריע להם זו היהדות במרחב הציבורי (גם ההתקפות על חנן בן ארי קשורות

asmanitai@gmail.com

להצטרפות לקבוצת ווטסאפ של טיפ יומי לקירוב
נא לשלוח הודעה ל- 052-5665005

היו שותפים - ראשי יהודי! התרומות מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל: 'תורמים לראשי יהודי' או בטלפון 052-5665005 או סרקו ברקוד:

מבחר ספרי הרב קוק המבואר

10 ספרים רק ב- **330** ₪
כולל משלוח עד הבית

www.roshey.org, 052-5665005, 02-6794122

הקומיקס שמשגע את הילדים!

9 ספרים רק ב- **399** ₪
כולל משלוח

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסי השמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

אספקה מהירה שלם וקח עוד היום אצלך בבית	התאמה מקצועית התאמת המזגן לצרכי הלקוח	התקנה משתלמת התקנות משתלמות לרוכשים	5 שנות אחריות על ההתקנה

Family מזגן עילי
Family 42 wifi
עוצמת רעש 39db
Cop 4.17
Super silent

BTU 33,000 תפוקת קירור
BTU 32,000 תפוקת חימום

wifi

דרוג A

3.5 כ"ס

2+1 שנות אחריות

4,990 ₪

Coolair **ELECTRA**
מזגן עילי **COOL AIR 21**
BTU 18,400 תפוקת קירור
BTU 18,400 תפוקת חימום

2 כ"ס

דרוג A

2,990 ₪

ELCO
ELCO BLACK 10 מזגן עילי
BTU 9,690 תפוקת קירור
BTU 9,840 תפוקת חימום

wifi

דרוג A

7 שנות אחריות

1,890 ₪

ELECTRA
מזגן עילי **ECO QUIET 11**
BTU 9,600 תפוקת קירור
BTU 9,700 תפוקת חימום

שקט וחסכוני

3 שנות אחריות

מערכת שליטה קולית והפעלה מרחוק

דרוג A

1,690 ₪

SPECTRA מזגן עילי
SPECTRA 10S PLUS
BTU 9,280 תפוקת קירור
BTU 9,200 תפוקת חימום

דרוג A

1,190 ₪

Family **TORNADO**
Bush **ELECTRA**
מזגנים ניידים

החל מ-

1,490 ₪

Gold Line
מצגן אוויר נייד
Turbo Air Force 2 גמבו
כולל שלט

ATL-492

1,190 ₪

morphy richards
מצגן אוויר נייד מורפי ריצ'ארדס
AIR COOLER PLUS

599 ₪

ELECTRA
מצגן אוויר ומפזר חום משולב רב עונתי
אלקטרה

ECLR100210

499 ₪

Gold Line
מאוורר טורבו הוריקן המקורי

ATL-92BS

399 ₪

SpiritBar Touch
בר מים ספיריט טאצ' **הבולה הינה והתקנה הינם**

1583210

1,190 ₪

PremiumBAR
בר מים פרימיום **הבולה הינה והתקנה הינם**
PREMIUM

1052

699 ₪

masimo
מקפיא/מקרר שוכב תעשייתי מאסימו

407 ליטר

420MAS

1,990 ₪

אלקטרה
מקפיא 6 מגירות אלקטרה

6451

999 ₪

מאוורר תקרה "42 בריזה כולל תאורה

BRIZAL

7187

במקום 199 ₪

149 ₪

morphy richards
מאוורר עמוד "16 מורפי ריצ'ארדס

65445

249 ₪

PLATINUM ELECTRIC
מאוורר 1-3 עומד, רצפה ותלייה **5 כנפיים**

20"

PU-100

139 ₪

HEMILTON EXPERIENCE LIFE
מאוורר רצפתי "16 רוטורי המילטון

HEM-607

139 ₪

HEMILTON EXPERIENCE LIFE
מאוורר תלייה "16 המילטון

HEM-604

119 ₪

PLATINUM ELECTRIC
מאוורר עמוד "16

PU-26

88 ₪

dyson
שואב אבק דייוסון אלחוטי V12 SLIM TOTAL CLEAN

2,590 ₪

NINJA
נינג'ה גריל NINJA SMART GRILL XL

AG553

1,290 ₪

NINJA
מכונת גלידה NINJA CREAMI

NC303

1,190 ₪

Tefal
מגהץ קיטור טפאל לחץ קיטור 5.3 באר תוצרת צרפת

SV6116

479 ₪

מאוורר תקרה סטאו 3 44"

star

3341

299 ₪

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 23:00

PAYNGO.CO.IL | *5018

בתוקף עד 31.7.22 או/עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום 50 יחידות מכל פריט | פריט אחד ללקוח | בכפוף לתקנון המבצע המופיע בחנויות

התכילה האבודה

למה התכילה שלנו נשחקת? האם מה שיש לתורה להציע לבעלי בתים הוא רצף התחייבויות של חמש דקות? מה הפתרון למלחמת ההישרדות של החיים האלה ואיזה מחשבות עמוקות וטובות אפשר לחשוב על הקדוש ברוך הוא?

הרב ארז ניר בשיחה עם אבי טאוב

ה

אני לא מבין מה אתה מחדש. כבר חכמי המשנה אומרים שתפילה היא עבודה שבלב ולא צפצפון הזרויר. הם מזהירים מפני תפילה שהיא כמשאוי וכמצוות אנשים מלומדה. בכל תפילה המתפלל צריך לחדש דבר, אז מה החידוש שלך? הניסוח הקיצוני שלא צריך לתחזק ולשמר את התפילה?

אכן כן, לשחרר את השימור בכלל, ורק אז תבין עד כמה התפילה היא פתח להצלה שלך ואתה לא יכול לחיות בלעדיה. יש מחלוקת אם התפילה היא מצווה מדאורייתא או לא, אבל לפני המצווה, התפילה היא תנועה טבעית שהאדם עושה.

בהגדרת האדם אריסטו אומר 'האדם הוא חיה פוליטית' ולפעמים 'האדם הוא יש חושב', ואתה אומר 'האדם הוא יש מתפלל'.

האדם מתפלל באופן טבעי. התפילה היא סוג מסוים של עמדה שאדם עומד מול החיים. זוהי עמדה מרפאת. התפילה היא סוג מסוים של כוונה ביחס למציאות. בכל פעולה שאני עושה, בתודעה שלי אני מתכוון באופן מסוים או באופן אחר. אם אני מסתכל על לוח הטיסות אני מתכוון אל המציאות באופן אחד מאשר כשאני עוצם עיניים ומאזין למוזיקה. 'להתפלל' פירושו להתכוון באופן מיוחד אל המציאות. מה שיוחד בכוונה הזו של תפילה, שהיא מוציאה אותנו מהמלכודת של תפיסות המציאות של עצמנו.

אתה משתמש כאן במושגים מתוך הפילוסופיה של אדמונד הוסרל, אז רק נבהיר למי שלא מתמצא בטרמינולוגיה: אנחנו רגילים למושג 'כוונה' שבו אדם פועל פעולה במציאות כשהוא קושר את עצמו למטרה מסוימת. ה'התכוונות' שאתה מדבר עליה קשורה למבנה הבסיסי של התודעה. כל פעולה אנושית במציאות היא בעצם התכוונות באופן אחר אל המציאות. עבודת אדמה היא התכוונות אחרת אל המציאות מאשר ציור נוף של אותה אדמה. אתה ממשיך לפי הגישה הזו ואומר שתפילה היא קודם כל סוג כזה של כוונה אל המציאות. מה שיוחד בכוונה הזו הוא שיש בה את הכוח לרפא.

נכון, זה סוג של כוונה שיש בו רפואה. רפואה טבעית. כך התפילה תמיד הייתה - פעולה טבעית. כך היא נחוותה על ידי האבות שתקנו את התפילה וכך היא נמצאת אצל כל אדם. לפני החובות והמחלוקות מה בגדר המצווה מדאורייתא - תפילה היא תנועת נפש טבעית. נכון, אנחנו הולכים להתפלל שלוש תפילות ביום, בשביל לשמר את היהדות בתוך בית הכנסת ולא בתוך בית המקדש. אבל יש בתפילה אומנות שלמה, עמוקה מאוד, שאנחנו לעתים עלולים לאבד.

לאבד את התפילה?

אנחנו עלולים להגיע למצב שלא תהיה תפילתנו תחנונים. תפילה היא אומנות גדולה ומיומנות גבוהה. אנחנו עושים אותה פעמים מתוך אנוחה ומקווים שמהו יקרה לבד. הרבה פעמים, מתוך השגרה השוחקת של התפילה קורה משהו אחר לגמרי - מיאוס וחוסר קשר חלילה. צריך לראות איך התפילה פותחת את הלב והמחשבה. צריך להאמין באפשרות שזו יקרה. התפילה היא אפשרות. כשאנחנו ממלאים את כל החובות ומרוכזים בלסמן וי ולהעביר את זה הלאה - אנחנו קוברים את התחנונים.

בחיים שלי היו לי כמה וכמה התמודדויות וניסיונות התפתחות בכל מיני תהליכים רוחניים: מדיטציה, מינדפולנס ודברים נוספים. תמיד המטרה הייתה להתקדם מבחינה רוחנית: יותר שמחה, לחוש פתיחה, חיבור וקדושה. ואחרי כל ההתנסויות אני יודע להכריז שהתפילה היה הדבר הכי חזק שפגשתי. אבל התפילה שעליה אני מדבר היא לא התפילה שהכירו לי במקום ובתקופה בה גדלתי, לא בשיבה התיכונית או הגבוהה.

ומה קרה שהשתנתה לך הגישה לגמרי? משהו גדול חייב להוביל את זה...

אמנם הייתי 'תלמיד חכם' ור"מ בשיבה וגם השתדלתי להיות ירא שמים באופן פשוט, אבל שמת לי לב לירידה ביחס שלי אל התפילה. בהתחלה הרגשתי שהיא גונבת לי את תחושת הזמן. התפילה הייתה משהו שקטע לי תמיד את הרצף ופגם לי בחלק מסדר היום. הרגשתי שזה מונע לי איזו חירות שהייתה לי. ולהגידי מילים שנכפו עלי... חשתי מחנק. מילא לעשות משהו שאתה לא מרגיש - החיים מאלצים אותנו לעשות את זה כל הזמן. אבל לעשות משהו שאתה לא מרגיש בשעה שאתה אמור

רב ארז ניר, בן 43, גר במושב גמזו, נשוי לרפנה ואב לשישה ילדים. אחרי שלמד ושימש כר"מ בשיבת עתניאל וכתב דוקטורט בפילוסופיה על התודעה של הכוונה באוניברסיטת בר אילן, הוא עוסק במחקר חינוכי והדרכת מורים, אבל הלב שלו נתון להקהלת קהילות ללימוד תורה ותפילה בדרך חדשה שהוא מכנה 'דיאלוג מהשרדות לידידות'. בתור מתפלל שחוק ומודאג ובתור מי שזכה ללמוד ממנו קצת תורת מעמקים, אני תופס אותו לשיחה חריפה על השינויים שעברה תפיסת התפילה בעיניו ומנסה להביא בפניכם כמה מרעיונותיו החדשניים.

ערב טוב, ארז ניר. אנחנו מכירים עוד מהמחלקה לפרשנות ותרבות באוני' בר אילן ואחר כך העמקנו את ההיכרות בבית המדרש שלך, 'הכוויל בגמזו', וגם ב'בית המפגש השלישי' שזכינו להקים יחד ביפו. אמנם זכינו קצת ללמוד ביחד, אבל האור הגדול של מה שיש ללמוד ממך עוד לא יצא לי וגם לא לשאר העולם לגלות. וייתכן שגם לך. אני מבקש לדבר אתך על תפילה, על החידושים שלך בעבודת התפילה. אז מהי תפילה בעבורך? אני יודע מהשיחות שלנו שהייתה לך שיטה שבנית והיא התפרקה ועכשיו אתה סולל דרך חדשה וגם מעביר סדנאות בנושא. אני רוצה לשמוע ממך עוד ועוד.

אפתח במשהו כללי יותר שמנחה אותי מאז שהתחלתי ללמוד בשיבה, והוא האמונה בתורה וביהדות - גם ביחס לתפילה.

התפילה שהלכה לאיבוד

מה הכוונה להאמין בתפילה כמו בתורה וביהדות?

מבחינתי יש בזה שתי בחינות: הראשונה היא ההחלטה הפנימית להאמין בקדושה של התפילה. לשים אותה מעל כל דבר אחר. הבחינה השנייה - שהיא עיקרית מבחינתי - שלא צריך לגונן עליה. כשיש משהו שאתה מאמין בו, אתה לא צריך להגן עליו. ההיפך הוא הנכון: הוא צריך להגן עליך. כך גם ביחס לתפילה, לא צריך לגונן על התפילה. לפעמים קיימת תחושה כזו שאם לא 'ננשים' אותה כל הזמן - היא לא תחזיק מעמד ותמות. אנחנו כמתפללים חושבים שהתפילה לא תתקיים בלי 'הטיפול הנמרץ' שלנו. אבל אם ארמון התפילה הפנימי שלנו מרוקן - אין על מה לגונן. מה יקרה אם נסיר בכת אחת את כל השומרים מארמון מרוקן? לא יקרה כלום. לפעמים השומרים מסתירים את העובדה שאין כלום בפנים.

למה אתה מתכוון?

אנחנו מקבלים את התורה והמצוות בתור משימות. בחוויית ה'עמידה במשימה' יש יסוד משמח וממריץ, אבל בתפילה קיים גם יסוד אחר, מרפא ומרגיע, מרומם ומאיר. לפעמים אני יכול להישאר בעמידה במשימה כל הזמן ולא לחוות את האפקט המרפא.

להרגיש ואיתו בעצם אתה אמור להרגיש, זו בהחלט לא תחושה נעימה. גם כשהתפללת, היה לי ברור שזו לא התפילה האמיתית ומה שאני עושה עכשיו זה לא להתפלל באמת.

אתה רוצה לומר לי, שכל החיים חיית במעין ואקום מהבחינה הזו שכאילו כלום לא התפללת? הרי זו מין עבודה כזו... יש זמן שאתה מרגיש, יש זמן פחות. יש בלאי ויש התחדשות...

היום כשאני מתפלל, אני בכל פעם משתומם לעצמי: 'איזו זכות נפלה בחלקי, לא יאומן...' זה פשוט מגיע ממקום אחר. יש לי תשוקה, לא משימה. אבל אנחנו מאמינים לחכמים מתוך כניעה וציינות, לא מתוך הקשבה והתבוננות. אנחנו נותנים להם את הסמכות, אבל לא באמת מאמינים שהם מלמדים את הדרך שלנו להתרפא. אם מה שהחכמים אומרים זה הדברים הנכונים - גם אם אנחנו מאמינים אנו נדרשים ודורשים להבין.

מה אנחנו לא מבינים?

אנחנו חווים את החיים שלנו בתוך מסגרות חשיבה. כל מה שאנחנו פועלים בעולם נעשה מתוך תבניות שאנחנו קובעים בעצמנו, ולא שמים לב שאחרי שקבענו את זה - זה מה שקורה. הנובאה מגשימה את עצמה. הרעיון של התפילה הוא להביא את הלב שלנו כמו שהוא. לצאת מגדרנו. לנסות להבין את הכוונה בצורה ראשונית וטהורה. לשחרר את המסגרות שקבענו או שקבעו ששבילנו ואנחנו לא שמים לב. זו פעולה שיש בה התנסות בלתי אמצעית, לא תרגול מחשבותי. כל התפילה שבנו לנו חכמים מכוונת להביא אותנו למקום הזה.

התפילה נכתבה על ידי מאה ועשרים חכמים וכמה נביאים. כל מילה בה מכוונת להוליך אותנו בשביל הזה, וכשאין לנו שמץ של השגה בזה - קשה לנו להאמין ולחוות את התפילה. הייתי מתבטא באופן חריף יותר: אנחנו קוראים תווים ולא יודעים לשיר אותם. התפילה היא דבר יותר חזק מכל המדיטציות ושאר השיטות שקיימות בעולם. אנחנו אחוזים בשיטה שהייתה בגלות: סוחרים את התורה בתיק 2000 שנה, שומרים אותה מכל משמר וחושבים שעיקר העיקרים הוא להחזיק אותה בתיק, שלא תיפגע. אבל הגענו לארץ ישראל, הגיע הזמן לפתוח אותה, להבין אותה וליישם את ההוראות.

קודם אמרת שהתפילה היא אופן של התכוונות אל המציאות. אפשר לקרוא את התפילה ולא להתפלל, כמו שאפשר לקרוא תווים בלי הרגשת מוזיקליות. אופן ההבטה וההתכוונות המוזיקלית חסרה לנו. אגב כך הזכרת את הדפוסים שמגבילים את המבט שלנו על המציאות ואמרת שרק בזמן התפילה אדם מתכוון ופוגש את המציאות בצורה בלתי אמצעית. אני לא כל כך תפסתי את כל זה, אשמח שתרחיב יותר.

ידידות והישרדות

אולי כדאי שנחיל לדבר על ידידות והישרדות. כשאנחנו ילדים קטנים, מוגנים ולא מודעים לסכנות העולם, יש בנו משהו פתוח, ידידותי ונינוח ביחס לעולם. כשאנחנו מתבגרים, משהו מזה הולך לאיבוד. אנחנו נכנסים למצב תמיד שיש בו מתח וכיווץ. והרבה חשיבה, יותר מדי חשיבה. החשיבה היא בחלקה ברובה, אבל משהו בה מרחיק אותנו מהפתיחות שהייתה בזמן שהיינו ילדים.

הפתיחות הזו קשורה למנגנונים ביולוגיים אצלנו בגוף, שקשורים למערכות העצבים שנקראות המערכת הסימפטטית והמערכת הפרה-סימפטטית. אפשר לחשוב על אילה שפוסעת בשדה: האישונים שלה מורחבים, היא אוכלת עשב, נהנית מהרוח. העולם פתוח בפניה כגן עדן. ואז, בקצה האוזן היא שומעת רשרוש קל בין השיחים. ממרחק 300 מטר היא קולטת בחושיה אריה מסתתר. מיד מתעוררת תגובה ביולוגית בלתי נשלטת: המערכת הסימפטטית - שאחראית על הישרדות - משחררת את השרירים, מכווצת את האישונים ומשחררת בה כוח מתפרץ שמאפשר לה לנוס על חיה. כשהיא רחוקה משם ואין אף אריה באופן - יש קריאת הרגעה פנימית. הבהלה נעלמת ומופעלת המערכת הפרה-סימפטטית, שמפעילה אצלה

**לעשות
משהו שאתה
לא מרגיש
בשעה
שאתה אמור
להרגיש
ואיתו בעצם
אתה אמור
להרגיש,
זו בהחלט
לא תחושה
נעימה**

הורמונים אחרים. היא יוצאת באופן טבעי וללא מאמץ ממצב הישרדות וחוזרת להרגיש נינוחה. בטבע זה שכיח מאוד: כל הזמן חיות נכנסות למצב הישרדות ויוצאות ממנו.

במובן הזה גם אנחנו אותו דבר: כשאנחנו מרגישים סכנה - השרירים נדרכים, העיניים מתכווצות, המחשבה מצטמצמת לתבניות מאוד ברורות של שחור ולבן, אנחנו והם. כשאנחנו מרגישים עכשיו בסכנה ואנחנו נחלצים להגן על חיינו, אנחנו מגלים כוחות על כדי לברוח או לתקוף. התבניות מאוד ברורות. כשאנחנו יוצאים מהמצב זה, אנחנו חוזרים למצב שפוי ויכולים להמשיך לנהל חיים תקינים.

למיטב הבנתי, כשאתה מדבר עכשיו על 'תבניות', התבניות הללו קצת יותר פשוטות ובינאריות מאלו שדיברת עליהן קודם. בדברייך האחרונים תיארתי את מצב ההישרדות Fight or Flight - הילחם או ברח - ביחס להבנה של העולם החייתי, אבל תבניות שאיתן האדם עובד בעולם ביחס לכסף, לגוף, לזוגיות, לדת - אלו נשמעות כמו תבניות מורכבות ומתחכמות יותר, לא? או שעדיין אלו תבניות של הישרדות?

כוונתי היא כזו: בכל מקום שאנחנו אחוזים בתבניות, זה סימן שאנחנו מרגישים סכנה לפגוש את החיים כמו שהם. איפה שהעבר שלנו או העתיד שלנו תלוי בסכנה - התבניות מתחזקות. אצל האיילה התבנית נדרכת בזמן הסכנה ומשחררת בהדרגה במצב בטוח. אצל בני אדם התבנית מסתכנת ונתקעת. הם חוזרים ונלכדים במחשבות שלהם שחוזרות שוב ושוב. במצב של אימה ההרגשה מתחדדת לשחור ולבן: חרדת פחד מוות מול הצלה במנוסה. הצרה איתנו, בני האדם, שאנחנו מתעסקים בהישרדות גם כשאנחנו לא באמת בסכנת חיים. אנחנו צריכים לעבור לחיות כאילו העולם הוא גן עדן. ומה שיכול להוביל אותנו אל הגן האלוהי הנעלם היא האמונה והתפילה, שהיא חוויה של אמונה טהורה. התפילה היא פעולה של ידידות כלפי חיים. התפילה אומרת: אני לא בסכנת חיים.

רגע, אתה בטח מתכוון לסוג מסוים מאוד של תפילות, כי תפילות רבות אדם מתפלל בעת צרה כשהוא צועק מנהמת ליבו.

הרגע הזה שאדם צועק בעת סכנת חיים מנהמת ליבו, דווקא מבטא רגע של ידידות בתוך כל ההישרדות. הפעולה ההישרדותית במצב הזה, זה לשלוף חרב או לברוח. המתפלל לא חש כמו בשדה קרב, אלא הוא יודע ומרגיש שיש לו אל מי לפנות.

בריחה ובריכה

אני מסכם את דבריי: התפילה היא גישה של ידידות ביחס לעולם שעוזרת בזמן קשה, וזה בעצם היסוד המרפא את המערכת גם ביחס אל העולם. זה משחרר את התבנית ואת הלחץ ההישרדותי שמעיק דרכה ומזרים סירקולציה של האדם עם היקום. אני מבין מדברייך שיכול להיות אדם שמתפלל באופן של תבנית. במקום לשחרר את התבנית ולהתיידד עם המציאות הוא ננעל ומרגיש את התבניות מהדקות אותו גם בתוך התפילה.

זה המעבר מבריחה ובריכה לברכה. כשאנחנו במצב ההישרדותי הזה, בבריחה, אנחנו סגורים בפני העולם והכל מצטבר בנו כמו בבריכה. כל המחשבות שלנו, הרגשות שלנו, הדאגות

המכללה

האקדמית חמדת

חוסן, אמונה, חינוך

קריית חינוך שדות נגב

זוכת פרס ירושלים לאקדמיה לשנת תשפ"ב-2022

בחופש הזה
נרשמים ללימודים
באקדמית חמדת

50%
הנחה
בדמי ההרשמה
לנרשמים ביום הפתוח

יום פתוח 27.7
רביעי. כ"ח בתמוז

תואר שני M.Ed.

שנה אחת בקמפוס

תואר ראשון B.Ed.

יומיים בשבוע בקמפוס

M.TEACH תואר שני
ותעודת הוראה

שנה אחת בקמפוס

הסבת אקדמאים

שנה אחת בקמפוס*

שנה ראשונה חינם לתואר ראשון B.Ed. ** | מלגה ייחודית עד 7,000 ₪ לחברי ארגון המורים, לנרשמים לתואר שני

רכבת

אפשרות להכרות
מלימודי ישיבה

רג"ב
תוכנית מצוינות

אחת לחודש
למידה מרחוק

החזר שכר
לימוד ל-M.Ed.**

מערך מלגות
נרחב

* בחלק מהתוכניות
** B.Ed. - בכפוף לתקנון משרד הביטחון
M.Ed. - בכפוף לתקנון משרד החינוך

כשחוסן פוגש אמונה וחינוך

www.hemdat.ac.il

למידע והרשמה חייגו אלינו *5280

לאותו הדבר. הכל נהיה בדברו. על מה הם מברכים בייחוד? על מה הם מסתכלים באוכל? לא על העוצמה של הטעם, הם מחפשים את תופעת הברכה. כשהם מתקנים את הברכות הם יוצרים לך מדרג ביחס לשאלה: מה זו ברכה. ברכה זה מקור של נביעה עצמית, משהו שהוא מקור של חיות והתחדשות. שים לב, האדמה מוציאה פירות, אז מה זה מקור הברכה? האדמה, ברך את פרי האדמה. אבל, מה קורה אם יש לך עץ? יש כאן דבר נוסף שממשיך את הברכה – העץ. עכשיו זה כבר יותר ברכה וזו ברכה גבוהה וקודמת. מה קורה אם אני לוקח את הפרי ויוצר ממנו יין? אני מוסיף ענין שלישי. אתה רואה בחיים עצמם את התפתחות הברכה. ההתכוונות של ברכה היא לזהות שיש שפיעה. היא היכולת לראות משהו שקשור למציאות לא מוגבלת. זה מה שהובטח לאברהם "והיה ברכה".

זה כוונתך למה שאמרת בפתח דבריך, שתפילה היא התכוונות מסוימת וכך גם הברכה... אנחנו מכוונים אל העולם והוא נענה למבט שלנו ומציג את עצמו כפי שביקשנו ממנו, במודע ושלא במודע. אדם שרוצה לראות איפה הכסף, יראה תו מחיר על כל אובייקט וסובייקט. אדם שמחפש תכנים פוליטיים ימצא אותם גם באקווריום של דגי זהב. אדם שרוצה לראות מה מרגישים כלפיו, יראה את היחס או את החוסר יחס בכל דבר. אדם שנכנס לבית ומחפש לראות את הסדקים בקירות ימצא אותם בשפע. זה מה שאתה מבקש וזה מה שתקבל. לאן שאנחנו מכוונים זה מה שנחפוס.

'להתפלל' פירושו להתכוון באופן מיוחד אל המציאות.

והתקוות שלנו – סגורים בפני העולם ואנחנו לא משאירים אופציה להיות פתוחים אל המציאות. כשאנחנו מברכים ואומרים "ברוך אתה ה'" אז הכל זורם. אנחנו מרגישים את הברכה. תחשוב על זה. הפסוק "ברוך אתה ה'" – פסוק שמופיע פעם אחת בדברי הימים ופעם אחת בתהלים – הפך למרכזי כל כך בחיינו בזכות קביעת חכמים. מה יש בביטוי הזה שהוא כל כך חזק? בברכה אנחנו באים לקדוש ברוך הוא ואומרים לו שהוא 'ברוך'. מה זה 'ברוך'? – שופע. יש בו עוד ועוד התהוות ועוד ועוד התחדשות כל הזמן. עוד ועוד חיים נובעים ממנו ללא הרף. הוא לא סגור ולא תחום. הוא לא משהו מוגדר או משהו לא מוגדר. הוא שפע אין סוף של חיים, וכשאני נסגר בפני המציאות מתוך תחושת הישרדות שלא במקומה אני מונע את הברכה.

יש מחלוקת בנוסח פרשני הסידור בפירוש נוסח מטבע הברכות. הוויכוח נסוב סביב השאלה איך בכלל אפשר לומר 'ברוך אתה השם'? לאור המחשבה של הרמב"ם ושאר הפילוסופים של ימי הביניים, המילה 'ברוך' חוטאת לאחדות השם. ברוך מביינין פֵּעוּל (סביל) מתארת מי שנעשה לו או נעשה בו דבר מה. למשל השער נעול – כי נעלו אותו. ה'כלב קשור כי קשרו אותו. אדם ברוך כי בירכו אותו. משהו נשא עליו ברכה והשפיע עליו טובה, עושר וכישרון חכמה. וכיצד אפשר לומר אצל הבורא, מקור כל הברכות, 'ברוך'? מי בירך אותו שיהיה מבורך? חכמים מאז ימי הביניים נחלקו בזה. הפשטנים נטו להגיד שאומרים 'ברוך' בהעדר מילה אחרת, מוצלחת יותר, אך הכוונה האמיתית היא שאתה הוא מקור כל הברכות. המקובלים, שפירשו את התפילה כפעולה במציאות ולא רק כתיאור שבחי האֱלֹהוּת, תיארו את הברכה כפעולה שבה המתפלל ממשיך שפע ממקור הברכות האֱלֹהִי אל מידת המלכות בה מתגלה שפע טובו של השם בעולם. מה שאתה בעצם אומר, 'ברוך אתה השם' כלומר 'השם אתה ברוך', שפוך ושופע בכל מקום. הידידות, החופש והנועם שבחיים הם הגילויים המתגברים שלך. יש קרן אור אֱלֹהִי שחודרת בתוך כל מלחמת ההישרדות בג'ונגל האנושי שבו אנחנו חיים, והברכה מבטאת את ההרגשה הזו ואת הבקשה שכל העולם יגלה את השפע הזה.

נכון. ככה גם חז"ל מתארים את הדיאלוג של האופנים, השרפים וחיות הקודש. השרפים אומרים "קדוש קדוש קדוש" ו"לוא כל הארץ כבודו". המובן הוא שהוא נמצא בכל מקום. ואם כן, אם הוא נמצא בכל מקום, כיצד ניתן לדעת היכן ניתן למצוא אותו? הוא נוכח בברכה, בשפיעה, בתחושת האינסוף, בפתיה שמעבר למוגבל.

מעניין. אני תמיד הבנתי בנימה ברסלבית, שהקריאה "איה מקום כבודו" היא צעקה נוראית וגעגוע חורך הבוקעים מתוך שאל תחתיות, והתשובה היא "מלא כל הארץ כבודו" – בכל מקום ובשום מקום מוגדר, אלא "ברוך כבוד השם ממקומו" באשר יהיה מקומו. אתה מפרש כך, היכן תוכל לתפוס את מה שאין לו מקום והגדרה? בתנועה של הברכה, כלומר, זה האין סוף שבתוך המציאות. כאילו הברכה היא מעין מזרקה נובעת בנביעה בלתי פוסקת. אתה לא שואל כיצד יש חיות? למה יורד עוד גשם? מדוע נולדים דורות חדשים תחת אלו שמתו ואינם? מדוע בתוך הגרעין מקופל עוד עץ נושא פירות וגרעיני עצים נוספים? השאלה תמיד מתייתרת. יש פה תנועה מעגלית, אין סופית, פועלת בכוח בלתי נגמר. זה לא אינסוף שממוקם

יש אמירות רווחות כאלה בניו אייג' 'מה שאתה מזמן לעולם זה מה שתקבל', וחזן מהבטחות חסרות ביסוס – איך אתה רואה את זה? חזן מהעיסוק שלי בתורה כתבתי דוקטורט בפילוסופיה. נכנסתי לתחום בפילוסופיה שחוקר את התודעה ובדוק את האופן שבו משמעות נוצרת. אחד ההוגים, אדמונד הוסרל, פיתח צורה שהשפיעה מאוד על המחשבה בעולם משום שהיא שמה דגש על האופן שבו אנחנו מתייחסים לעולם. אנחנו יוצרים את המשמעות דרך הכוונה שלנו.

מי ששבו בתבנית שלילית, גם כשהוא יצחק לעולם או יתכוון אחרת התבנית תשתלט עליו. בסוף היא תנצח והוא יקבול ויתלונן על העולם:

מבחינה רוחנית מעבר למציאות המוגבלת, אלא המסגרת של הכל היא השפיעה האינסופית. אכן כך. בגמרא מסכת ברכות בפרק שישית מחולקות ברכות הנהנין. על פירות האדמה – מברך בורא פרי האדמה, על פרי העץ – בורא פרי העץ, על הגפן – בורא פרי הגפן, על הלחם – המוציא לחם מן הארץ, על מיני מזונות – בורא מיני מזונות, ועל שאר הדברים מברכים שהכל נהיה בדברו. שים לב, ישנם סוגים רבים של אוכל בעולם: בשר, גבינות ועוד, אבל בעיני ההלכה בעצם הכל אותו דבר, כאילו אין הבדל בין כל המטעמים האלה. מתי כן יש הבדל? אם זה ירק, או פרי או יין או מיני דגן. כל השאר, תביא מה שאתה רוצה: תזמין שף שיכין כדורי טלה או שתכין עוף ממולא, גבינות מעושנות או גלידות מקורמלות – בעיני החכמים הכל נחשב

לפגוש את עצמך כדי לפגוש את התלמיד

**תוכנית לפני ולפנים בשילוב לימודי תואר שני במקצועות היהדות
תנ"ך | תושב"ע | מחשבת ישראל | חינוך יהודי
המתקיימת בימי שלישי**

התוכנית בהשראת דרכה של ישיבת מקור חיים המכשירה מחנכים בשיטה מקורית ומיוחדת
השואפת להפגיש בין נפשו של המורה לעולמו הפנימי של התלמיד.

התוכנית כוללת:

סדנאות הפנמה ויצירה בכלי הבעה מגוונים: סדנת כתיבה יוצרת, סדנת תיאטרון,
כלי הנחיית קבוצות, קבוצת לימוד והדרכה בסוגיות הנובעות מהשדה החינוכי.

מסע תפילה עם הרב דוב זינגר

בואו לקחת חלק בהתחדשות מקצועית ואישית

תכניות הלימוד בלימודי התואר השני:

הוראת המתמטיקה - הלימודים מתקיימים בימי רביעי
ניהול וארגון מערכות חינוך - הלימודים מתקיימים בימי רביעי בבוקר או בימי ראשון אחה"צ
חינוך מיוחד בהתמחויות לקויות למידה ולקויות מורכבות - הלימודים מתקיימים בימי שני או בימי ראשון אחה"צ

**חדש בלימודי התואר השני
שנת לימודים אחת בקמפוס***

הרצוג. לדעת. לחנך.

לפרטים: 074-7214487 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

*למעט בתכניות חינוך מיוחד והוראת המתמטיקה

'אמרתי לכם'!

רבי נתן אומר שלהמשיך שפע בדרך הזאת של לכוון בסגנון ניו אייג' זה חרטומי מצרים, זה לחשוב שבגלל שיש רצון אין סופי, ויש לנו גישה אליו דרך התודעה שלנו - אני יכול לכוון אותו לאן שאני רוצה. זה לא העניין. העניין הוא להבין שיש רצון אין סופי ולכוון את הרצון שלי לרצון שלו.

יש לי כוונה: אני מכוון לעולם הפתוח בתפילה. אני גם לא מכוון להצליח לכוון בתפילה. אני עלול להגיע למצב שבו הכוונה שלי מסוכסכת עם העולם. במקום להתרחב התודעה מצטמצמת כמו כוונת קטנה של רובה. דרך חרב הירי הזה אני מסתכל על הכל. אז אני נופל שובי בתוך הכוונה שלי: הכוונה נהיית כוונת ואני מנסה לפגוע בדברים כדי לגעת בהם. אם כשאני מתכוון אני מעמיס את כל המסגרות והתבניות של מי אני ומה אני כולל כל הדעות הקדומות - זה לא העניין. התפילה באה להרחיב. תפילה זה כוונה פתוחה, מותר לי להתכוון להשם. לא צריך לתכנן אסטרטגיות 'ככה אני אנצח את העולם', אלא לחזור אל הכוונה. את זה התפילה עושה ואת זה התורה עושה.

זה דבר פשוט. אנשים חושבים שבשביל להעמיק בתורה ולראות אור בתורה צריך ללמוד קבלה וכל מיני דברים חריגים. העניין פשוט הרבה יותר: פשוט להאמין שהתורה והתפילה הן דברים שיכולים לחיות אותנו. אם אני לא חווה את זה - אני עושה משהו לא נכון. אני צריך להאט, למצוא את המקום שלבי חפץ ולעשות את זה בקצב שבו אני ירגיש את הטעם הזה וכו'. אם לא נאמן שהתורה יכולה לחיות אותנו, לא נוכל לדרוש זאת ממנה. וזה לא העניין של 'חופשי' ו'גבולות' בהלכה ובעבודת השם, כמו שנוהגים לדבר במגזר, זה ענין של לשמה.

מה הכוונה 'עניין של לשמה'?

הכוונה היא שאנחנו רוצים את התורה כי אנחנו מאמינים בה.

השיבה אל ההווה

מה היה הרגע או התהליך שבו הבנת שתפילה היא עמוקה וחזקה יותר מכל מיני מדיטציות או ויפאסנות. זה עלול להישמע כמו רעיונות שאומרים מחזירים בתשובה שחזרו מסיבוב הרפתקאות רוחני בעולם. נסה לשתף אותי מבפנים בתהליך כדי שארגיש את החידוש שלך באופן כנה.

יום אחד הבנתי שא-לוהים זה לא רק דבר שיש, אלא זו דרך ידידותית לדבר על כל מה שיש. זה המורה נבוכים שלי. זה לא 'דבר'. אני מדבר על 'להתפלל אל החיים', אל החכמה והרצון והאינסוף מאחורי כל המציאות. זה משהו שפונה אלי, דרך היקום הזה. הבנתי שהתופעה הזו שנקראת 'אדם' היא לא דבר תלוש ומנותק מהמציאות אלא מתקשרת עם הלב שלה. הבנתי שכל מה שהנביאים והחכמים אמרו קורא לפגוש את המציאות כולה בידידות, ולפנות אליה באופן בלתי עצמאי. הבנתי שכשאומרים את שם השם (יה-ו-ה) מדברים על הויה. הבנתי שאני שואל את עצמי: 'איך אני חוזר להווה?' איך אני חוזר למציאות מתוך המבוכ של המוח שלי?

אז הבנתי ששם השם י-ה-ו-ה מסמל את המציאות ושכל מה שאני עושה כשאני מתפלל זה פשוט פונה לשם, קורא ורוצה לחזור. זה כל מה שאני יכול לעשות, ואז שמתי לב וראיתי

**אנחנו צריכים
לעבור לחיות
כאילו העולם
הוא גן עדן. ומה
שיכול להוביל
אותנו אל הגן
הא-לוהי הנעלם,
היא האמונה
והתפילה,
שהיא חוויה של
אמונה טהורה.
התפילה היא
פעולה של
ידידות כלפי
חיים. התפילה
אומרת: אני לא
בסכנת חיים.**

כל מה שיש, זה עלול להישמע קצת מתמיה. אנסה לנסח את זה ככה: זה כמו לומר 'הכל בא-לוהים', אבל להגיד את זה מתוך הכל ולא מחוץ להכל. אדגים מכיוון אחר: אנשים מגלגלים על לשונם הרבה את הביטוי 'הכל בא-לוהים', אבל הלב לא יודע מאמירה זו כלום. הרי זה כמו מי שאומר משפט בתורת הקבוצות במתמטיקה. כל קבוצת X כלולה בקבוצת Y. הכל בא-לוהים. מהו 'הכל' ומהו 'א-לוהים' ומהו 'בא-לוהים'? רק מילים. אנשים לא מתבוננים מספיק ולא מתארים אותו מתוך השירה שבו ומתוך אופן ההבטה שלו מבפנים. כשמישהו חושב שא-לוהים הוא 'יש' ואפילו 'יש נעלם', בלי לשים לב הוא מיקם אותו בתוך ה'הכל'. איפשהו, בתוך הסבך של 'הכל', בין כל התבניות שנערמות שוב ושוב מסתתר גם פרט נוסף. יש ניגוד בין האדם הפרטי הקטן, שאבוד בין כל מלחמות ההישרדות השונות, בין כל הלחצים החברתיים, המשפחתיים, הכלכליים, הפוליטיים, תחת כל התבניות שנערמו לו בעל כורחו ושללא בטובתו, לבין מישהו בלתי נראה ובלתי נודע שמטיל עליו עוד מערכת, נוקשה ולא מתפשרת, של חובות הישרדותיות שאם לא יציית וימלא אחריהם - לא יזכה לשרוד. רחמנא ליצל על האדם הזה. ואז מגיע רגע שבו אדם מתפלל והוא קורא. בקריאה הוא מקבל את הכוונה ואת האמונה שיש ידידותיות ויש רחמים והעולם הוא ידידותי כלפיו. הוא מברך ונותן לזה לזרום ולאט לאט הוא יכול לשים לב למה שכתב הרב קוק באורות הקודש, שהאושר של הא-לוהים הוא האושר של הכל.

אני משתדל כל יום לקרות מתורת הרב קוק, וההתרשמות שלי היא שהרעיון המרכזי בחלק השני של שמונה קבצים הוא המחשבה הזו על אלוקים במובן העמוק שלה - של הכל. אנחנו לא חושבים על משהו ספציפי, לא חושבים על חבר של מישהו מסוים, אלא לחשוב על הכל, כולל הכל, וחושבים עליו לטובה - כחבר קרוב ואוהב ונאמן וכגואל ומושיע. וזו המחשבה המשמחת, אולי הפסיכדלית ביותר שאפשר למצוא, שבתורת הרב קוק. תמיד כשהרב מתרומם למחשבה הזו הכל נפתח - לשד הלשדים, עיוז העיוזים, שירת השירות וכו'.

כדאי להעיר הערה מעניינת, הרב היה כותב את התורות שלו אחרי התפילה, בשעה שהוא עוד שרוי ברוח הזו ואז הוא מנסה לצלם, לתאר את השירה הזו. לא שבסוף יום הוא עשה חשבון נפש על כל מה שעשה ואז כתב תובנות. זו עבודה חשובה - אבל אחרת.

יש פתגם ידוע של הרב קוק שאומר שהנשמה מתפללת תמיד. כשאנחנו מתפללים בפועל זה רק ביטוי לזה שהנשמה שמתפללת תמיד. זו הכוונה במה שאמרתי שהתפילה היא הכוונה שלנו, כמו לב שעומד מול מעיין. אין משהו אחר. זה מה שיש בבסיס והרב קוק הוא דוגמא לתודעה הזו, שהתפילה שופעת ומבורכת. נחל נובע מקור חכמה. אני בשנים האחרונות רואה את עצמי כחסידי ברסלב, ככל יכולתי. וכל השיחה הזו נמצאת בתורה של רבי נחמן, שהיא כמו אומנות לחימה בעניין הזה.

זה מזכיר לי שיר של המשורר הסופי חפזי, יש לו משפט שאומר: 'האהוב שלח לך הזמנה, יש לך רק שתי דרכים להגיע אליו: או בשרים וריקודים או על גבי אלונקה. אבל בוודאי שבסוף תגיע. הייסורים שהאדם עובר, והלחצים והתבניות הם גם מעורר לתפילה והתגעגע אל הריקודים. במקום אחר הוא כותב "התחל לראות הכל כאלוקים, אך שמור זאת בסוד".

בעצם כשאתה אומר שאלוקים זה לא רק דבר שיש, אלא זה דרך ידידותית לדבר על

רגע, ואתה מביא את כל הדברים הללו בסדנאות שלך?

את הסדנאות שלי אני מעביר גם עם אנשים אחרים. אנחנו מלמדים מסגרת חשיבה חדשה על תפילה, כפי שדיברנו עד עכשיו. אנחנו לומדים לחשוב על זה אחרת ולהבין את זה אחרת בתוך החיים שלנו. אנחנו מתבוננים בתורות האלה ומנסים להבין את הסיודור בעומק, ומחברים בין מילים לכוונה במילים שונות כדי לעורר בנו את התפילה מחדש. אנחנו עובדים עם מומחים בהתמקדות.

איזה אור אתה, ארז?

אני סובל מתסמונת דחק פוסט-טראומטית מהתקופה שהתגוררתי בעתנאל והייתי חשוף לפיגועים. אנשים קרובים אלי, בהם נעם אפטר, אחיה של אשתי דפנה, נרצחו. זה גרם לי להגיע לכל מיני התמודדויות נפשיות והתנסויות במצבי קיצון. התפקוד לא היה קל עבורי כלל. והרבה ממה שנפתח לי בעבודת השם קשור להתמודדויות הללו, שתלמידי חכמים לא חשופים אליהן. וזה עשה עבורי, בעל כורחי, הרבה מהעבודה.

כיילל גמזו לטובה

גישה כזו של תפילה בוודאי מקרינה יחס אחר בין אדם לחברו ובין אדם לתורה. איך זה בא לידי ביטוי בכולל שלך, ואיך זה עובד שם?

הגישה היא, כפי שאמרתי קודם, היציאה ממצב של הישרדות למצב של ידידות. זה משהו כללי. והמצב הזה קשור למצב הזה של דיאלוג, שאני פתוח לעוד כוונה שבאה מולי. הפתיחות הזו אל המציאות עוזרת לנו לתרגל פתיחות לבני אדם אחרים, ולתרגל דרך ארץ באופן יותר עמוק, לשים לב בנוכחות של בני אדם אחרים ולהיות קשובים יותר. הפתיחות היא היכולת שלנו לייצר שכנה בינינו. סביב הדבר הזה פתחתי קבוצת לימוד כלשהי, 'הכויילל', בה נמצאים אנשים מכל מיני זרמים - דתיים, חרדים, חילונים, דתיים לשעבר ודתיים לשעתי - ואנחנו מנהלים שם לימוד דיאלוגי. זו דרך מסוימת של לימוד שלמדתי מאדם בשם דן לסרי, והיא מבקשת לשים את העומק של התקשורת בתהליך הלימודי. ודרך זה אנחנו מגלים גם חידושים גדולים בתורה.

חשוב להעיר למי שלא מכיר שמדובר במפגש קבוע של שישים-שבעים אנשים, שנפגשים ללימוד יחד כל שבועיים במשך חמש שעות. זה לא מוכר כל כך בתקופה שלנו. אנחנו מוצפים פרסומים של דף יומי ומשנה יומית וחמש דקות ביום ועוד לימוד תורה שהופך להיות לא משהו שפותח אלא התחייבות מעמיסה נוספת שצריך גם בה לסמן וי - עשיתי את היומית ויצאתי ידי חובה. בכויילל שלך יושבים ללימוד ברצף במשך חמש שעות באופן קבוע במשך שנים. לא ראיתי שום דבר דומה לזה.

אני סתם רוצה להעיר על דברך, אני

לא נגד, למדתי דרך רבי נחמן שיש הרבה מעלות בלימוד קבוע, אבל אם לא לומדים בצורה פתוחה ומחוברת, האור שבוה יישאר גנוז לעד. מה שאפשר לקנות בלימוד הפתוח הזה לא יהיה נגיש. הלימוד מהסוג הזה יכול להאיר, והוא נותן משמעות אחרת לגמרי גם ללימוד הקבוע.

אנו חיים בעולם שהוא מאוד הישגי, מאוד מנטורי ודוחף להצלחה, גדילה ומינוף. עולם שסובל מכוונה עודפת ושנמצא בתחרות אין סופית עם אין סוף מתמודדים על אין סוף תחומים. הייתה לי הזכות לראיין את הרב שאול יורובין ושוחחנו על לימוד פנימיות. גם הוא דיבר על הצרה שבקביעות וההספקים. היה לו

משפט כזה: מתי אדם יודע שהוא צריך להפסיק ללמוד? ברגע שהלב נפתח. אז צריך לסגור את הספר ולשהות בזה ולהתבונן בזה. אסור שהפנימיות תהפוך לחלק מהסדקים, ההספקים ומלחמת ההישרדות.

הנקודה והחידוש שאני חפץ לחדש בכויילל' ובסדנאות התפילה היא שאני מנסה 'לכשף' לאנשים את התורה והתפילה. אני מנסה לגרום לכך שהם ישנו משמעות וירגישו בהן את טעם הידידות. ואז כל דבר שאתה עושה בקביעות מרגיש לך אחרת לגמרי. לשנות את המהות של הדבר. אני רוצה שאנשים ירצו עוד ועוד מהדבר הטוב הזה. ■

יום הששי

בלימודי התואר השני
במכללה האקדמית הרצוג

הצטרפו לתוכנית ייחודית המתקיימת בימי שישי
בלימודי התואר השני במקצועות היהדות

תנ"ך ופרשנות | מחשבת ישראל

טובי המרצים
בתחום

שנת לימודים
אחת בקמפוס

למידה היברידית
מהבית ומהקמפוס

מלגות והחזר שכ"ל
לזכאים

תכניות הלימוד בלימודי התואר השני:

תורה שבעל פה - הלימודים מתקיימים בימי שלישי
חינוך יהודי - הלימודים מתקיימים בימי שלישי או בימי ראשון אחה"צ
תנ"ך ופרשנות | מחשבת ישראל - הלימודים מתקיימים בימי שלישי או בימי שישי
הוראת המתמטיקה - הלימודים מתקיימים בימי רביעי
ניהול וארגון מערכות חינוך - הלימודים מתקיימים בימי רביעי או בימי ראשון אחה"צ
חינוך מיוחד בהתמחויות לקויות ולקויות מורכבות - הלימודים מתקיימים בימי שני או בימי ראשון אחה"צ

מקומות
אחרונים!

הרצוג. לדעת. לחנך.

לפרטים: 074-7214487 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

הרב אליהו לוי

הרבה מהסדנאות והקורסים בתחומים השונים, עברו לדיגיטל: אנשים אוהבים לקבל מידע בבית, מול המסך, בתנאים ובזמן שנוח להם. אבל נראה שיש תחום אחד שחייבים לטפל בו באופן פרונטלי: תחום הייעוץ הזוגי. הרב אליהו לוי, חשב אחרת ויצר קורס של תשעה שיעורים מאלפים שזוגות רבים מעידים ששינו את חייהם ואת מערכת היחסים שלהם לטובה

יש סיפור זוגי שאזור לך במיוחד ברומה המקצועי שלך?
"היו אצלי הרבה מאד זוגות במצבים איזמים. לפעמים זה היה הניסיון האחרון שלהם לפני שהרימו ידיים ולא אגוים אם אגדיר זאת כמצב על פני תהום. ברוך ה' אני יכול להגיד בשמחה ובתרגשות שכשהיתה התמדה ובני הזוג קלטו את היסודות ועבדו על היסודות והכלים, הם ראו שנינו עצום. העבודה היא לעשות התבוננות פנימית אמיתית- מה אני באמת רוצה, מה אני רוצה מהזוגיות הזו והאם אני שוב בוחר בזוגיות הזו? זה אלמנט מאד חשוב."
מהי עצת הזהב שלך לזוגות?
"להאמין שאפשר לתקן, ולהחליט להשקיע כי ההשקעה תמיד משתלמת".

איך ודורית (השמות המלאים שמורים במערכת), מספרים רשמים אחרי הקורס הדיגיטלי של הרב אליהו לוי:
איך: "אנחנו נשואים כבר 8 שנים והורים לשלושה. הזוגיות שלנו ידעה עליות ומורדות ולא פעם גם פנינו לייעוץ. התייעצנו עם רב הקהילה, ניסנו להיעזר באנשי מקצוע. בשנים האחרונות הרגשנו שהמצב פחות ופחות טוב ואני כבר הרמתי ידיים. לא רציתי יועצים חיצוניים, דורית היתה יותר בעניין. כבר איבדתי סבלנות וגם טכנית- עם שלושה ילדים וקריירה סביב השעון, כשלי יש הרבה משמרות ערב- זה לא עבד. לכן, כשדורית שמעה על הקורס הדיגיטלי, לא התנגדתי. אמרתי שאני מוכן לנסות משהו שלא דורש ממני להיות מתואם לשעות, למקום מסוים וגם לא היתה לי סבלנות לפתח שוב מערכת יחסים עם יועץ שיתחיל לנבור בחיינו. יש נבירה בתהליך שעוברים בקורס הזה, ויש הרבה עבודה פנימית, אבל זו עבודה שלך עם עצמך ואתה לא חייב לשתף, וזה מבחינתי עוד יתרון מעבר לעניין הנוחות".
דורית: "אין כאן נוסחת פלאים. כמו שיאיר אמר- יש עבודה ויש השקעה. אבל אתה מחליט מתי אתה עושה את זה ובאילו עוצמות. המלצתי גם לחברה שבעלה לא מוכן בשום פנים ואופן ללכת לייעוץ. יש הרבה אנשים שכן מוכנים לעבוד על עצמם ועל הזוגיות אבל בגלל סטיגמה או בגלל חוסר רצון להוציא את זה מהבית, הם פחות בעניין לא ייעוץ זוגי. מה שאני אהבתי ספציפית בקורס הזה, זה שמקבלים כלים שמביאים את הזוגיות לכמה אחרת. זה לא העצות הנדושות שמקבלים מיועץ או תרגילים אלא משהו מאד יסודי ועמוק שאני מאמינה שילווה אותנו להמשך החיים בעזרת ה'".

מסוגל לעבור תהליך ובעיקר לחפש בתוכו מניע עמוק יותר, מתוקן יותר, כזה שבוני את הזוגיות מחדש. כשהמניע משתנה, אנשים לומדים להבין מה מניע את הזוגיות שלהם. אני פורש בפניהם את המודלים השונים, המימדים השונים שנמצאים בזוגיות ונותן להם את הכלים להבין היכן הם נמצאים בזוגיות. הם לומדים מה תוקע להם את הזוגיות ובאילו כלים הם יצליחו לעלות למימד גבוה יותר וכך הזוגיות הופכת להיות טובה יותר ומושתתת על יסודות מתוקנים."
זה נשמע תהליך מאד עמוק, מחשבותי, שמגייס הרבה עבודה עצמית. איך עושים כזה דבר דרך קורס דיגיטלי, מבלי שמכירים את המטופלים?
"הרבה פעמים אנשים מיואשים מהמצב הזוגי שלהם, הם רואים רק את המצוקה. הם מרגישים תקועים ומרגישים שאין להם פתרון ושהבעיה כל כך משמעותית- שאין לה מזור. אבל לגישתי, זה לא נכון. אני מאמין שכשאתה לומד על מה שמתחת לפני השטח ובאיה מרחב הזוגיות שלך נמצאת, אתה מבין שהכל תלוי בך. כשאתה עסוק בלחפש פתרון אתה תקוע ולא מוצא פתרון, אבל כשאתה מבין ומכיר את הסיבות, ממילא אתה תדע לפתור את זה, ואפשר לעשות את זה לבד על ידי ההדרכה מרחוק. אני מאמין שהפתרון נמצא אצלך, בן הזוג ולא אצלי, היועץ הזוגי. אתה רק צריך להכיר את הכלים ואלה כלים שמתאימים לכל מיני אנשים- כאמור- בדיוק בגלל זה אני מציג כמה וכמה מודלים. כל אחד יכול להתחבר למשהו".
וכן, זה דורש השקעה "ברגע שאתה יודע ומאמין שזה אפשרי ואתה מחליט לא להזניח את זה אלא להשקיע, כי זה באמת הדבר הכי חשוב בחיים, אתה עושה זאת".
מה מייחד את הדרך שלך על פני הגישות של יועצי הזוגיות השונים? ויש הרבה...
"אותה היכולת לחשוף דברים יותר עמוקים בנפש שבדרך כלל לא מודעים אליהם. הדברים מבוטאים

ש של הרב לוי, הולך לפניו. הוא יועץ ומרצה בכיר בתחום הזוגיות וידוע כמי שפיצה את סוד הזוגיות על פי הקבלה "הקורס בניו כך שהקהל הרחב- זוגות ממל גווי החברה יכולים ליהנות ממנו- כאלה שזקוקים להכוונה ועזרה ורוצים לטפל בבעיות שלהם מהורש וגם כאלה שרוצים לשפר את הזוגיות ולתחוק אותה בלי שחוו מהמורות כלשהן. במקביל- הקורס נהדר גם ליועצים, מטפלים ואנשי מקצוע שמעוניינים לקבל כלים נוספים לטיפול בזוגות".
הרעיון לקורס הדיגיטלי צץ במוחו של הרב לוי, אחרי שניהל בית ספר עצמאי לטיפול זוגי ובמקביל היה רב קהילה בשכונת קריית משה הירושלמית. "הקורס מתבסס על זה שבכל זוגיות יש קוביית מרחב ובני הזוג נמצאים בתוכה" הוא מסביר "הרי כל אחד מגיע לזוגיות עם מטרענים. עם ציפיות, עם אופי, וגם עם מניעים- למה כל אחד מהם למעשה בחר בן/בת הזוג. הכל מתחיל מאינטרס. הרעיון הוא לתקן את המקום הזה של האינטרס ולעלות למימד גבוה יותר. לאורך הזמן, בני הזוג עולים במימדים ומשתחררים ממקומות 'מקולקלים' בתוך הזוגיות".
בתוך החיים הזוגיים, מסביר הרב לוי, יש מימדים שונים. כל זוג, נמצא בתוך מימד מסוים והשאיפה היא שהוא ידע איך לעלות למימד אחר. "הרבה פעמים בני הזוג מתמודדים עם אתגר, קושי כלשהו והכל קורה בתוך אותו מימד עליו אני מדבר- שם הם מנסים לשפר ולשנות. אבל מסתבר, ששם, היכולת לעשות זאת היא חלקית בלבד. לכן צריך לעלות מימד, כי אז כל מערכת המושגים שלך משתנה: הציפיות, התקווה, המניעים, אתה חווה את הזוגיות אחרת וזו המטרה שלנו".
איך עולים מימד?
"אנחנו מאמינים שהשקיים בזוגיות הם לא מקריים. כמו שהקדוש ברוך הוא שתל קשיים בעולם בכל מקום, כך הוא גם עשה בזוגיות, ולמרות מה שיכולים לחשוב, דווקא הקשיים הם הומנה לעלות בדרגה, למימד גבוה יותר ויש- אותם קשיים כבר לא קיימים. בקורס אני מדבר על ארבעה מימדים שונים כי אנשים שונים הם: מהו ואני רוצה לפנות לסוגים שונים של אנשים ולתת לכל אחד מהם את הסיכוי לעלות. אנשים עוברים תהליך ועלייה למימד גבוה יותר ואתם דברים שהטרידו אותם, הופכים ללא רלוונטיים וברור שזה דורש עבודה יום יומית".
אתה יכול לתת דוגמא?
"למשל, אדם שנמצא במימד של נישואים שהסוד בו הוא אינטרס אישי או ממילא כשאין לו מענה לאינטרס הוא נמצא בקושי. לדוגמא, בחור מסוים, התחתן עם בחורה כי הוא רצה לצאת מהבדידות שהיה בה, שאגב- זו מקרה מאד קלאסי. הנושא הזה מעמיד אותו כל הזמן מול המבחן של- האם היא אכן הוציאה אותי מהבדידות? אולי אני עדיין בודד בתוך הזוגיות? שוב- המעבר ממימד למימד מתגלה דווקא דרך הקשיים ולכן, יש להזהרות. אותו רגע של משבר או מה שהוא עובר, עוזר לו לחשוף את המניעים האמיתיים שלו וכך הוא

בס"ד

פתאום יש געגוע

הרבנית נעמי שפירא • ראש מרכז 'אבקשר' ומרצה במדרשה לנשים באוניברסיטת בר אילן

זוגיות זה הנושא הכי מאתגר בחיים שלנו.

מצד אחד, כל החלומות, כל ה"סרטים" הם על הרומנטיקה, האחד והיחיד, הקשר, האהבה לנצח. מהצד השני, כל כך קשה להחזיק בזוגיות טובה לאורך שנים. אחוז הגרושים גבוה וגם החוויה ש"זה לא מה שחלמנו עליו" מחלחלת בתוך חיי הנישואין. הפער בין החלום למציאות בלתי נסבל וגורם לנו לשאול, "בשביל מה כל זה?" אז קודם כל, החיים הם לא סרט ולא צלופן רוד מרשרש, אלא בני אדם אמיתיים, שלפעמים הם מדהימים ולפעמים פחות. לפעמים כואב ולפעמים שמח.

חלק מאוד מרכזי של זרם החיים הזוגי הוא קשר האישות. מכיוון שהוא מנקז בתוכו את כל רבדי החיבור בין איש לאישה. גוף, נפש, רוח, נשמה. לכאורה, בגלל שישנו צורך טבעי לקשר, ויש משיכה הדדית, נראה שאין צורך להשקיע תשומת לב ומאמץ בהצלחת הקשר. והוא יזרום באופן טבעי. בפועל, למשיכה ולרצון המשותף יש עוצמה רבה, אבל ישנם פערים רבים שצריכים גישור בדרך כלל בקשר האינטימי שבין איש לאישה. ולכן, השקעה של משאבים אישיים (ומן, תשומת לב, מחוות, דיבור אוהב) על מנת לקדם את הקשר, מניבה פירות ומקדמת את היחד ואת האהבה ההדדית.

כמו כן, הכרת השוני שבין גברים ונשים ודרכים לגשר על השוני, יכולה לתת עוגן לזוגיות וכיוון לצמיחה. אהבה צריכה טיפוח. עידור, גידול, השקיה. זה לא קורה לבד. כאשר יש טיפוח היא משגשגת ומהווה את הבסיס הרגשי הבריא לחיים טובים. דרכה של תורה, הלכותיה והדרכותיה, בונה את הזוגיות מהיסוד כבסיס של חיי האדם ושל חיי האומה. לפעמים נדמה שהמגבלות ההלכתיות שיש בחיים הזוגיים ובענייני הצניעות שבין איש לאישה מקשים על האהבה. אלו באמת הלכות שלעיתים קשה לשמור עליהם. אך דווקא שמירתם מעדנת ומרוממת את חיי האהבה שבין איש לאשתו. יצירת כבוד הדדי, אפוק, יזכך של העצמה הגופנית, שמחה והתחדשות ביחד.

עבור האיש, הזהירות בצניעות ביחס לנשים אחרות, והמחויבות לשמח את אשתו, מרכיבים את כוחות החיים שלו לאהבה ונאמנות בקשר האוהב. עבור האישה, שמירה על המתח בין גילוי - בבית, וכיסוי - בחוץ, ונתינת מקום לשמחה בכוחות הגוף, מעשירים ומחדשים את הקשר האוהב. לימוד המפגש הנכון, המעורר והמשמח, שבין איש לאישה בונה את התשתית של חיי הזוג המשותפים. ממלא אותם בטוב, בשמחה הדדית ובסיפוק. בתקופות שבהן הקשר הגופני לא יכול להתממש, כל אחד מבני הזוג פונה לחדש את כוחותיו ובונים מחדש תקשורת מילולית עשירה יותר. וחוזרים להתגעגע זה לזה.

הבנת חשיבות הגעגוע, עם קשייו, מקילה על התקופה של המרחק הגופני. בני הזוג לומדים להתמיד בקשר הנפשי והמילולי, ולהתחדש בקשר הגופני. ההתחדשות והשינוי בקשר, יוצרים מתח וגם מאלצים לא לקבל אחד את השני כמובן מאליו.

אחד הנושאים החשובים ביותר בקשר הזוגי הוא ההתחדשות. רגש מגיע כמו גל. עולה, ויורד. אם לא מטפחים אותו, הוא גווע. המרחק והקירבה המשתנים יוצרים אפשרות של התחדשות ורעננות של הקשר. כמובן שבמקביל יכול להיווצר מתח ויכולה להתפתח מריבה. מימוניות של שיחה והבנה יכולות להקל וגם למנף מצב זה. כאשר זוג מגיע לשלב שבו אין פריון, ההתחדשות לא נובעת מהמצב ההלכתי אלא מהקשר החי, שיש בו ריחוק וקירבה טבעיים. בכל תקופה בחיים, יש אתגרים זוגיים. ולאט לאט במהלך השנים, בני הזוג אוספים מימוניות, בטחון, כנות, גמישות, בארגו הכלים הזוגי. שיוכלו לשלוף בשעת הצורך ולהעשיר את חייהם המשתנים. החיים הזוגיים אם כן, הם לא "סרט". הם הרבה יותר מזה. עם עומק ורוחב. עם תנועה בלתי פוסקת ועם למידה מתמשכת. זהו סיפור החיים שלנו.

רוצים לשמוע עוד?

באתר 'אבקשר' תוכלו למצוא את סדרת הקורסים הדיגיטליים בנושאי זוגיות. לפרטים נוספים התקשרו: 1-700-500-777.

מופע זריחה אהוד בנאי עם נושי פז

שישי 12.8 ט"ו באב 04:00 • אמפי ליבנים

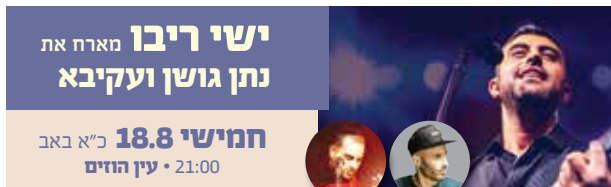
שני מופעים בערב אחד יהורם גאון | אברהם פריד | מארה אביב גפן

שני 15.8 י"ח באב 21:00 • עין הזיתים

עידן עמדי מארה את אברהם טל

שלישי 16.8 י"ט באב 21:00 • עין הזיתים

ישי ריבון | מארה את נתן גושן ועקיבא

חמישי 18.8 כ"א באב 21:00 • עין הזיתים

▼ אירועים בכניסה חופשית ▼

קבלת שבת מוסיקלית שישי 12.8 מצפה כנרת - אמירים

יריד טעמים ואנשים ראשון 14.8 מושב דלתון

יער של חוויות שלישי 16.8 מצודת בירייה

יריד איכרים בכרם בן זימרה רביעי 17.8 כרם בן זימרה

כנען אנסמבל במופע בכורה רביעי 17.8 מצפה כנרת - אמירים

כל הפרטים על הטיוולים המיוחדים והפעילויות הנוספות באתר:

2beav.co.il ובפייסבוק פסטיבל בין הכרמים

לרכישת כרטיסים: 04-6220066 | 04-6919888 ובאתר קשת מופעים: keshet.smarticket.co.il

הפקה: עדן אירועים | עיצוב גרפי: מיכל וגאלה | יח"צ: Azoulay PR & More
צילום: אורית פניני, אילן בשור, אוהד קב, רונן פדידה, מרווה שרון, ינאי יחיאל, הראל רינצלר, FLEMMINGLEITOP, זוהר שטרית

התוועדות
התוועדות

הרב חיים שלום דייטש

המהפך של הגלות

במי תלויה המתקת המים המרים > למה רבי ברוך ממז'בוד' הסתגר ולא נכנס לטיש, ומה גרם לו לצאת מחדרו > מה טמון בתוך הגלות הקשה והאם אנחנו אכן מבינים את זה > התרופה טובה, אבל לא צריך להשתמש בה כל החיים > התוועדות מעוררת לימי בין המצרים

בן! לך יש אפשרות להפוך וזדונות לזכויות. לי אין דבר כזה! לצדיק יש אולי בחינה אחרת של אתהפכא, אבל היפוך כזה של בעל תשובה, שזדונות נעשים כזכויות, הוא לא יכול לעשות, כי לא היו לו זדונות מעולם.

כאן אנחנו באים לימי בין המצרים, התעניות ומנהגי האבלות שבהם. הרמב"ם כותב, על פי דברי הנביא, שימי התעניות יהפכו לששון ולשמחה ולמועדים טובים. זה אתהפכא משמעותית מאוד, המלמדת שבעומק העניין – הגלות במהותה היא טוב נסתר, שממתין להתגלות בזמן העתיד לבוא.

הרב שבתי סלביצקי, שליח חב"ד באנטוורפן, סיפר פעם על יהודי שהוא זכה לקרב לתורה ומצוות. היהודי ממש התקדם, אבל הוא לא הסכים לוותר על הגויה שהוא היה חי איתה. הרב שבתי ניסה לדבר איתו על פרידה ממנה, אבל לא הצליח לשכנע אותו. בכל זאת, הוא כן הצליח לקחת אותו לארה"ב להיפגש עם הרבי. הם הגיעו לרבי ביום ראשון, בזמן החלוקה של הדולרים לצדקה. אותו יהודי סיפר לרבי בקיצור מה מצבו, ואז הרבי אמר לו: "אני מקנא בך! לי, הקב"ה לא נתן כאלה ניסיונות, אבל לך הקב"ה נתן את הניסיון הזה. כנראה יש לך יש כוחות לעמוד בו!" המפגש עם הרבי ארך דקות ספורות, וממנו היהודי ירד לבית הכנסת למטה. הרב סלביצקי ירד לשם כמה דקות אחריו, וכשהגיע ראה אותו יושב ובוכה. כשהתקרב, היהודי הרים את העיניים ואמר באיטלקית "פיניטו!", כלומר, הוא יסיים את הקשר אם הגויה.

אתם מבינים שהרבי לא דיבר בצחוק. אם הרבי אמר שהוא מקנא ביהודי הזה, בוודאי יש כזה אמת. אני לא יודע להסביר את הקנאה הזאת, אבל ברור שיש מעלה ליהודי שזכה לעמוד מול ניסיונות בעבירות חמורות, כמו שאומרים: 'ראש בראש'. זאת מעלה שניתנה דווקא לאנשים נמוכים, אבל הצדיקים אומרים שהם

יש וורט מיוחד של המגיד ממזריטש על הפסוק: "וַיָּבֹאוּ מִקְרָהּ וְלֹא יָכְלוּ לְשַׁתּוֹת מִיַּם מִמֶּנָּה פִּי מְרִים הֵם" – שהמילים "מרים הם" מתייחסות לבני ישראל. למה הם לא יכלו לשתות מים ממנה? בגלל שהם עצמם היו מרים. אם המים יהיו מתוקים או מרים – הדבר תלוי באדם עצמו. כידוע, בבריאת העולם הקב"ה הוריד מים תחתונים למטה, והם בוכים ומבקשים לחזור להיות לפני ה'. המים הללו הם המדרגות התחתונות של החיות האלוקית, והם פועלים כמו מי סוטה, שגם הם מי המרים המאריים. במי סוטה מפורש שהפעולה של המים תלויה באישה. אם היא טהורה, המים יברכו אותה. ואם היא טמאה, היא תיפגע מהם.

אם הפעולה של המים תלויה רק בנו, לכאורה ברור שבמים המרים עצמם יש כוחות טובים. וכדי שהטוב שבמים האלו יתגלה, צריך אדם טוב שעל ידו יתגלה הטוב שבמים. אבל בני ישראל לא יכלו לגלות את הטוב שבמים, כי הם היו במצב של מרידות. המיתוק של המים נעשה רק על ידי שהקב"ה אמר למשה לזרוק עץ לתוך המים. המגיד אומר, שהעץ הזה גרם למה שכתוב מיד אחר כך: "וַיָּבֹאוּ אֵילִמָּה". המילה 'אלימה', היא בעצם שם אלהים, בהיפוך אותיות. המשמעות היא שהאותיות של החסד – אלי" – הסתתרו בתוך האותיות של מילת השאלה – מ"ה. בתוך המים, היה חסד אלוקי נסתר. רק אחרי שהם נסעו ממנה והגיעו לאלימה, התגלה להם הסוד של החסד שהיה בפנים. באלים, היה העולם מאיר: "וְשֵׁם שְׁתֵּים עָשָׂרָה עֵינֹת מַיִם וְשִׁבְעִים תְּמָרִים וַיִּחַנּוּ שָׁם עַל הַיַּם". כך גילו את הסוד שיש במים המרים.

כאשר יהודי נמצא במדרגה של מים מאריים, יש לו כוח להפך את המים האלו לטוב, וזה כוח ששייך רק לבעלי תשובה. מספרים שרבי לוי יצחק מברדיצ'ב אמר פעם ליהודי שחטא: "אני מקנא

מקנאים בכוחות המיוחדים של היהודים האלו.

יש עוד סיפור שממחיש את העיקרון הזה, על רבי ברוך ממזיבוב. מספרים שפעם אחת בליל שבת הוא עמד להיכנס לטיש, ופתאום נעצר וחזר לחדרו. רק אחרי הרבה זמן הוא יצא פעם שנייה וערך את הטיש. אחר כך הוא הסביר, שבכל פעם שהוא נכנס לטיש הוא מתבונן בכל החסידים מסביב, ורואה איך לכל אחד מהם יש מעלה מיוחדת שאין לו. באותו יום, תוך כדי הכניסה לטיש, הוא ראה יהודי שהגיע לטיש מיד אחרי עבירה מאוד חמורה. העבירה הייתה כל כך מזעזעת, עד שהוא לא הצליח למצוא מעלה ביהודי הזה, ולכן הוא לא נכנס לטיש. אחרי הזמן שהוא היה בחדר הוא החליט לצאת בכל זאת, כי הוא אמר לעצמו שאם הוא היה עושה כזאת עבירה, הוא לא היה מעז להגיע לטיש של הרבי...

בכל אופן, על הוורט של המגיד שדיבר על מי מרה, ה'צמח צדק' מביא מדרש נפלא. המדרש מדבר על התפילה של משה רבינו אחרי חטא העגל: "ויחל משה". הוא אומר שבארמית המילה 'חליא' מתפרשת לפעמים מלשון מתיקות. כשמשה עמד להתפלל, הוא כביכול "המתיק את פני ה' אלוקיו". המדרש מסביר, שבמרה משה רבינו התלונן לקב"ה על המים המרים, וטען שלא היה צריך לברוא אותם. הקב"ה ענה שהמים הללו הם מעשי ידיו ולא צריך לבטל אותם, אלא שצריך ללמוד איך להתפלל עליהם, כך שהמירות שבהם תמתק. כשהגיעה שעת המבחן של העגל, בה הקב"ה רצה למחות את עם ישראל, משה רבינו פנה לה' בבקשה להמתיק את המרירות של כלל ישראל, במקום חלילה למחות אותם.

איך באמת אפשר למצוא תוכן טוב בצרות ובייסורים? ה'צמח צדק' עונה בעזרת משל על אב ובנו. בדרך כלל, האבא אוהב את הבן ומקרב אותו. בשלב מסוים, כשהבן נופל לברוך ומתלכלך, האבא כועס וצועק עליו, ולפעמים אפילו מכה אותו. אבל ברור שכל הכעס והעונשים של האבא באים דווקא בגלל שמדובר בבן שלו! מגודל האהבה שהוא אוהב את בנו, כואב לו על כך שהוא לא נזהר ומתלכלך ומיטנף כל כך. יוצא אם כן, שהסיבה לכל העונשים היא בעצם האהבה.

האמת היא שלא רק שהאהבה היא הסיבה לכל הייסורים, אלא אם מתבוננים עמוק יותר מבינים שהייסורים מגדילים את האהבה! הלא איזו אהבה חזקה יותר - האהבה של הקירוב והחיוכים, או האהבה שגורמת לצעקות והכעס על הלכלוך?

ה'צמח צדק' אומר שכדי שהאבא יוכל להתגבר ולעשות מעשים שמנוגדים להרגשת האהבה שיש לו בלב כלפי בנו, צריך עזר ותעצמות מיוחדים. הוא צריך אהבה גדולה עוד יותר מהרגיל. המדרש אומר, שכל הגלות באה בגלל שהקב"ה אוהב את ישראל, ולכן הוא מקיים בנו את הפסוק "ואהבו שחרו מוסר". דווקא מחמת האהבה, שהקב"ה לא רוצה שנהיה מלוכלכים בחטא, הוא כועס עלינו ומביא פורענות וייסורים. הסיבה שהקב"ה נתן לנו את כל הגלות המרה הזאת, היא בגלל שאנחנו הבנים שלו. רק בגלל שאנחנו בניו כואב לו על מה שקורה לנו, ומגודל האהבה שלו אלינו הוא מנקה אותנו. זה אכפת לו עד כדי כך שהוא מוכן לעשות דבר שמנוגד לאהבה, כדי שבסופו של דבר היא תתקיים, לעתיד לבוא.

מסיבה זו, כשיבוא משיח, והחיצוניות שבה יש עונש וגלות תיעלם מן העולם, תישאר רק הפנימיות של הגלות והאבלות, ובאמצעותה נראה שהאהבה של הקב"ה כלפינו בימי בין המצרים האלו גדולה במיוחד.

דרך אגב, ה'צמח צדק' לומד עוד מהסיפור של מרה, איך ממתקים את הייסורים. שם הקב"ה ציווה לשים במים עץ מר, ודווקא דבר מר ריפא את המרירות. הגמרא אומרת שאם רוצים לכרות עצים, צריך "מיניה וביה לשדי ביה נרגא", כלומר לקחת חתיכת

עץ מעצי היער, כדי להשתמש בה בתור ידית לגרון. דווקא על ידי העץ עצמו, לוקחים את האפשרות לכרות אותו. האדמו"ר הזקן אומר בספר התניא שכך צריך לנהוג עם העצבות. העצבות שייכת לקליפת נוגה, אבל אם היא מביאה לידי יראת שמים היא מהטוב שבנוגה. לפעמים צריך להשתמש בדבר שדומה לקליפה כדי להינצל מדברים יותר גרועים. כיוון שעצבות באה מישות - בין אם זאת ישות מהטוב שבנוגה, מעניינים של עבודת ה', ובין אם זאת ישות מרע שבנוגה, שאדם רוצה גשמיות - אפשר להינצל מנפילה על ידי ישות בקדושה.

כיום רואים שגם מחנכים משתמשים בזה. כדי לשכנע ילד ללמוד אומרים לו: אתה תהיה תלמיד חכם חשוב! מלמדים את הילד שלחיות עשיר זה לא שווה כלום, אבל להיות תלמיד חכם זה שווה הרבה. מדברים על ישות, ומשתמשים בה לטובת הקדושה. גם אם לא מעלים את העצבות והישות ממש לקדושה, בכל זאת אפשר להשתמש בהן כתרופה שעוזרת לעלות לדברים יותר גבוהים.

נכון, זה לא טוב לכל מצב ולכל זמן. זו בהחלט עבודה שלא לשמה, אבל בתור התחלה אפשר להשתמש בזה. אפילו בתרופות בגשמיות רואים את העיקרון הזה. להרבה תרופות יש תופעות לוואי לא נעימות, אבל אין ברירה - משתמשים בדבר שמזיק מעט, כדי להציל את החולה. אבל עם זאת, בוודאי אף אדם לא יאמר: "התרופה כל כך טובה, אז אמשיך לקחת אותה כל החיים..."

אחד מחסידי סלונים בדור הקודם היה ר' אהרן לוריא, בעל ספר 'עבודת פנים'. הוא סיפר שהיה חסיד אחד שנסע לרבי מלכוביץ' לתקופה של כמה חודשים, ויום אחד הוא פנה לרבי ואמר שהוא מרגיש ששום דבר לא זו במצב הרוחני שלו. הרבי ענה לו שאם הוא ימשיך לשבת אצלו, גם לא יקרה שום דבר. כיוון שהתורה היא חרב, הוא צריך ללמוד תורה. כשהוא ייסע הביתה ויתחיל ללמוד תורה ברצינות, תהיה לו החרב הדרושה שבאמצעותה הוא יוכל להרוג את היצר.

כשר' אהרן סיים את הסיפור, הוא שאל: "אם כך בשביל מה היה צורך לשבת כמה חודשים אצל הרבי?" הוא תירץ על ידי משל: שני ידידים שיושבים ואוכלים ביחד, לא מפחדים מכלום. גם אם יש חרבות בחדר, לא יקרה שום דבר. לעומת זאת, כשיש עוינות בין שניים, צריך משנה זהירות - מי יודע, אם לא שמים לב, אחד מהם יכול ברגע אחד להרוג את השני. למרות שהתורה היא חרב, כל עוד היהודי בידידות עם היצר הרע, החרב לא תעזור כלום... הוא היה צריך לנסוע לכמה חודשים אצל הרבי כדי להפוך את היצר לשונא, ורק אז הוא יכול היה להרוג אותו.

מה זה אומר? שגם אם

חי ונושם אקטואליה?

דרוש כתב למשרה מלאה!

דרישות:

- ✓ אהבה לאקטואליה וליצירת תוכן
- ✓ ניסיון בכתיבה
- ✓ תפיסת עולם תורנית
- ✓ נכונות לעבודה בשעות לא שגרתיות
- ✓ העבודה בפתח תקווה

אנחנו מחפשים אותך!

מרגיש מתאים?

שלח קורות חיים: editor@tov.tv

Tov

* המשרה מיועדת לנבחרים ונושם כאחד

הרב מנחם בורשטיין | ראש מכון פוע"ה

דרום-אמריקאים שמקרבם את ביאת המשיח

בעבר, זכיתי לערוך חופה לאחד הילדים של רופא בכיר. מלבד גדלותו המקצועית, הוא רופא שנותן, לדעתי, את כל הלב והנשמה במהלך הטיפול, ויחידו זו סגולה בדוקה להצלחה.

כמקובל, ישבתי עם בני הזוג לפגישה כשבועיים לפני החתונה, ודיברנו על ההלכות והמנהגים השונים הקשורים לחתונה. הם בד"כ אינם שומרים תורה ומצוות, ושמחתי שב"ה הם קיבלו יפה את הדברים.

בין השאר הסברתי להם על מנהגי החופה שנהגים זכר לחורבן ירושלים. סיפרתי להם שלצורך המנהג של שימת אפר בראש החתן, אני נוהג לקחת אפר מ'הבית-השרוף' שברובע היהודי בירושלים, אשר מקובל שהינו משריפת בית המקדש השני. בתגובה להסבר, אמרה לפתע הכלה שגם היא מעוניינת לשים אפר בראשה. מה לדעתכם הייתי צריך לענות לה...? סיפרתי את הדברים בעקבות התקופה אליה נכנסנו - תקופת 'בין המצרים', בה אנו נוהגים אבלות יתירה על חורבן בית המקדש.

הסברנו בעבר שבמהלך השנה אנו נוהגים במנהגים רבים שהינם בבחינת 'זכר למקדש', המזכירים בערגה מצוות ומנהגים שהיו נהוגים בתקופת בניינו של המקדש. כגון: שמחת בית השואבה, מנהגים שונים בליל הסדר, ספירת העומר ועוד.

במקביל, אנו נוהגים במנהגים אחרים שיוסדו הוא 'זכר לחורבן'. דהיינו, מנהגים שהנהיגו חז"ל כדי שנוכרו את חורבן בית המקדש ונצפה לבניינו.

ציינו בעבר, שישנו גם סוג שלישי של תקנות שתקנו חז"ל, על ידם אנו מתכוונים לבניין המקדש. זו הסיבה שיש דעות שאסור לכוהנים לשתות יין אף כיום באופנים מסויימים, מטעם ש"מהרה ייבנה המקדש" ולא יוכלו לעבוד בו (עיין סנהדרין כ"ב).

בגמרא (בבא בתרא ס':) מסופר שכאשר חרב הבית השני, הרבה פרושים בישראל לא אכלו בשר ולא שתו יין. פנה אליהם רבי יהושע ושאלם "מדוע אתם עושים זאת?" נענו ואמרו: "היאך נאכל בשר, שממנו מקריבים על גבי המזבח, וכעת בטל? והיאך נשתה יין, שהיו מנסכים ממנו על גבי המזבח, ועכשיו בטל?".

ענה להם רבי יהושע: "אם כך, גם לחם אל תאכלו, שהרי בטלו המנחות!". אמרו לו: "נאכל פירות במקום לחם". אמר להם: "גם פירות אי אפשר, כיוון שנתבטלו הביכורים מבעת המינים". אמרו לו: "אפשר לאכול פירות אחרים". "אם כך", אמר להם, "אי אפשר שתשתו מים, כי בטל ניסוך המים". כיוון שאי אפשר להתקיים בלא מים, שתקו הפרושים. ואז סיכם רבי יהושע את הדבר ואמר: "שלא להתאבל כל עיקר - אי אפשר. ולהתאבל יותר מדי גם אי אפשר, שאין גזרים גזירה על הציבור אלא אם כן רוב הציבור יכול לעמוד בה". לכן קבעו שדווקא כאשר אדם נמצא בשמחה מיוחדת, אז צריך לזכור את חורבן המקדש, לומר שהשמחה אינה שלימה. מכאן נולדו מנהגי 'זכר לחורבן' בחתונות, ובהשאת אמה על אמה ללא סיוע, בבניית בית.

אנו במכון פוע"ה עושים רבות כדי לסייע לזוגות ומתוך כך לקרב את בוא המשיח ובניין המקדש. כפי שבאנו אנו לנו מו"ר הרב מרדכי אליהו זצ"ל - שישנם 'שני דרום אמריקאים' שמקריבים את בוא המשיח. שהרי כתוב: "אין בן דוד בא עד שיכלו כל נשמות שבגוף" (יבמות ס"ב.). "ד"ר אלי שוסהיים (זצ"ל) ואגודת אפרת מסייעים שהנשמות לא יחזרו חזרה למעלה, ומכון פוע"ה דואגים שהנשמות ש'נתקעות' שם למעלה - יירדו לעולם...

יש צורך בקצת יצר לתקופה מסוימת כדי לרפא מחלה גדולה יותר, אסור שהוא יהפוך להיות ידיד של קבע. תדעו לכם, זה לא רק בגילאים הצעירים; יש גם משגיחים בשיבות שמחזיקים כיום

בחורים שיישארו ללמוד בדרך כזאת. מסבירים לבחור כמה התאוות הן אין ואפס, ושהן מוציאות ממנו את צורתו כבן אדם. מהצד השני, מדגישים לו שלהיות אדם טוב ובעל דרך ארץ הוא יזכה רק על ידי שיהיה תלמיד חכם. לא אומרים לבחורים שהקב"ה רוצה שהם ילמדו, משתמשים בטענות אחרות. מה לעשות, לפעמים זאת התרופה שמחזיקה את הדור.

אבל גם כאן - צריכים לזכור שזאת רק תרופה. אין ספק שיש לה מקום, אבל צריך לדעת שזאת לא התכלית. אי אפשר להישאר ילד כל החיים, אלא מתבגרים ולומדים להבין שהמצוות ועבודת המידות הן כדי לעשות נחת לקב"ה ולהתחבר אליו. האם מדברים כך בכל הישיבות ותלמודי התורה? לא כל כך... למשל, משבחים ילד שביישו אותו והוא לא ענה. כך מגדילים לו את הישות, ויחד עם זה מלמדים אותו עבודת המידות. קשה לדעת איפה בדיוק עובר הגבול בין ישות של צד הקדושה לישות של הצד האחר. כך גם במידת הגאווה משתמשים בשמינית שבשמינית. כך מרפאים מר במר, על כך אמר הנביא: "וממכותיך ארפאך" - שעל ידי המכה עצמה באה הרפואה. המר נהפך למתוק, וימי הפורענות לימים של ששון ושמחה.

כשהגאולה תופיע על הרקע של הגלות והצער, היא תגלה אהבה גדולה הרבה יותר. הרמב"ם הרי מדגיש שכל הצימות נועדו כדי לשפר את מעשינו. אם אומרים ליהודי: "אתה יודע למה כואב לך? כי הקב"ה אוהב אותך! הוא ממש מחכה שתשתפר ותתקן! הוא כל כך רוצה שתתקן, עד שהוא מוכן לעשות כאלה דברים קשים - רק כדי שנחזור בתשובה. הכל מגודל האהבה!" - זאת אמירה שעוזרת הרבה יותר להשתפר. ליהודי הרבה יותר יכאב כשהוא יודע כמה הקב"ה אוהב אותו, וכמה צער יש לו על הייסורים של עם ישראל.

בנוהג שבעולם, בן שאביו זרק אותו מהבית ואמר לו שכדי לחזור הביתה הוא צריך להשתפר, כועס מאוד

על האבא. ובכל זאת, אם יסבירו לו שכל המריבה היא רק מאהבה, הוא יתייחס אחרת. איך אפשר לשכנע את הבן שבאמת הכל מאהבה? אם יספרו לו כמה אביו מצטער ובוכה על כל מה שקרה. והנה, חז"ל הרי מדברים על כך שהקב"ה בוכה בכל יום על הגלות: "מה לו לאב שהגלה את בניו, ואוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם!"

לצערנו, הרגש שלנו על החורבן נראה יותר כמו אכזבה דוממות. מתאבלים, צמים ועושים כל מה שצריך, אבל בסופו של דבר עלולים לשכוח את המסר העיקרי, שהקב"ה אוהב אותנו כל כך ורוצה שנשתנה. פשוט וברור שהמחשבה על גודל האהבה מעוררת יותר מכל דבר אחר להבין את המטרה האמתית של ימי בן המצרים. התכלית היא להתעורר בגעגועים לאהבה של הקב"ה.

אין פה זוגיות

ברמה הנפשית בצורה תת הכרתית לא ידעת אפילו כמה מתוסכלת היית בתוך הזוגיות הזו, היית מנותקת מעצמך "אז בעצם לא הייתי צריכה לבוא עם ציפיות לקשר? איך זה הגיוני" שאלה "לא, מה פתאום, אין כזה דבר. תמיד באים לקשר עם ציפיות, זה חלק מהמרחב הזוגי. עיקר הבעיה בציפיות זה שהן מסנוורות וגורמות לדמיון להעלים ולכסות את המציאות ואז אין התמודדות עם המציאות ובאמת באמת בסוף את נשארת חסרה. יש תסכול ואין הבנה מדוע יש תסכול הרי סך הכל הוא בסדר גמור אז למה עדיין פנימית חסר משהו עמוק?

התסכול נובע ממקום אחד: הבעל הדמיוני לא מסתכרן עם הבעל האמיתי ואז הלב נשאר חסר התיקון של ההתעלמות הזו לצייר דמות דמיונית בראש ואיתה להתחתן זה לבחור להתחתן עם שמוליק האמיתי ולא הדמיוני, תראי אותו כמו שהוא באמת, ואז תבחרי באמת. עליך לעמוד נכוחה מול המציאות ולראות מי זה שמוליק באמת. דבר נוסף וחשוב לא פחות, את צריכה להבין שהייתה לך בחירה פנימית להתעלם, את חייבת לנסות למצוא בתוכך מקום שידעת! עליך לזהות שהיה מקום שידע את הדברים והיתה לך התלבטות פנימית אם לפוצץ את קשר או להתעלם. את היית בעמדה פנימית שאת לא רוצה בשום אופן לפוצץ את זה. הנפש שלך הרגישה שאין לה יכולת נפשית להתמודד ולהכיל את המציאות של מה שמוליק באמת, אז העדפת בצורה תת הכרתית ולא מודעת לקבור את זה עד שהבנת שזה לא עובד ככה ואז זה התפוצץ. רותי, תנסי לזהות את המקום העמוק הזה אצלך בזירות נוספות. את בוחרת להעלים כמה שיותר עמוק את הבעיות ולדמיין שהכל יפה, פרחים ופרפרים ואני רגועה וטוב לי. זה קשה מה שאני אומרת, אבל ההבנה הזו תשחרר אותך מהמקום שאת נמצאת בו היום:

את בחרת לא לראות - היתה לך בחירה לא לראות. חשוב להסביר שהבחירה הזו שלך: לא לדעת היתה בצורה לא מודעת. עכשיו, חשוב שתשאל את עצמך, למה בחרת להתעלם? מה היו המניעים?

"פחדתי לפרק את הבית" ענתה

"למה? למה שתראי להיות עם בנאדם שעושה מעשים כאלה? אני חושבת שפחדת ממנו, הרגשת שהוא עם כוח עליך שהוא שולט בך. הוא גרם לך להרגיש שהוא מעליך. זה לא נכון שלא ידעת שום דבר - ידעת מאוד.

אבל משהו במערכת יחסים שלכם דרש שתתעלמי מזה כי פחדת ממנו אמרת לעצמך: "אני לא יכולה לבוא אליו בטענות כי אין מה לעשות הוא קצת מעליי"

היום הבעת האי אמון שלך זה: "אני לא פוחדת ממך יותר היום אני מעליך אותה תפחד ממני" אבל גם זה לא מתוקן, זה חלק מהדרך שאת עוברת וזה בסדר, זה תהליך שבסופו תגיעי לבחירה אמיתית ואני פה איתך עד שזה יקרה בזמן שלך ובקצב שלך, עד שתגיעי למקום שבו תבחרי זוגיות אמיתית לפי העולם הערכי שלך. את לא נשארת בזוגיות מתוך פחד אלא רק מבחירה אמיתית"

"אני אומרת לך את זה חד משמעית! אם הייתי יודעת את כל הדברים שאני יודעת היום על שמוליק, לא הייתי מתחתנת איתו! זה פשוט לא היה קורה!"

"ולא ראית את זה לפני שהתחתנת איתו?" שאלתי אותה

"כנראה שלא, ככה זה כשמאתהבים... מתעוורים. למרות שגם אמא שלי וגם חברות שלי לא כל כך התלהבו כשהודעתי להם שאנחנו מתחתנים. הם די הרימו גבה, אבל אותי זה לא עניין. תמיד הם היו כל כך ביקורתיים כלפיי וכלפי הבחירות שלי ואני לעומתם, הצלחתי לראות את כל הטוב שבו, את לב הזהב שלו. מבחינתי הוא היה הכי מושלם בשבילי" "רותי, כשחיפשת זוגיות, הגעת עם ציפייה אותה ציפייה גרמה לך לסנוור. הסינוור הזה שהתחיל לפני החתונה, המשיך לתוך הנישואין לאורך שנים. שימי לב, אתם נשואים כמעט שני עשורים ואת פשוט לא ראית באמת למי את נשואה כמו שדיברנו על זה בפגישות קודמות, למרות שהיו דברים שכן היו על השולחן" הסברתי לה

"אני לא מבינה איך זה יכול להיות? איך קורה כזה דבר? את חושבת שאני עיוורת? אני נראית טיפשה? הוא פשוט רמאי מספר אחד" אמרה בכאב "מה שאני אומרת, לא לוקח ממנו בשום אופן אפילו לא אחוז אחד של אחריות. הציפייה לא קשורה בכלל לשאלה עם מי התחתנת. הציפייה היא שיש לך משהו שנמצא אצלך בראש וזוהי הציפייה שיש לך מזוגיות. זה איזה רצון מאוד עמוק שככה את רוצה שהזוגיות הזו תהיה. מכיוון שאת ניגשת ככה עם הציפייה הזאת, את לא היית מסוגלת להישבר. פחדת שהמציאות תתנפץ לך בפרצוף ותקלטי שהמצב של הזוגיות שלכם הוא שונה בתכלית ממה שדמיית. זה מאוד קשה להכלה. זה בעצם לבוא ולהגיד לעצמך: את נכשלת! בחרת לא נכון. מכיוון שכל כך קשה להכיל את הכישלון הזה, הנפש שלך בחרה בצורה לא מודעת, להסתנוור. כך הצלחת להעלים את האמת ולבנות על שמוליק כל מיני דמיונות.

"באמת חבל שהתעוררתי מהדמיון, אולי היה עדיף שלא הייתי מגלה את כל הדברים האלה ופשוט הייתי ממשיכה לחיות בתוך הדמיונות שהיו לי עליו, שהיו תואמות את הציפיות שלי, אז לפחות הייתי מאושרת ולא כמו עכשיו שאני מבינה שהכל זה דמיונות" אמרה רותי "זו טעות מאוד מאוד גדולה. אין מצב שזה יעבוד" עניתי לה

"למה?" שאלה

"קודם כל, מתישהו זה מתנפץ. איזו כזה דבר שזה ישאר ככה בלי שום פיצוץ. וסיבה נוספת יותר מהותית: אין פה זוגיות ולא היתה בינכם זוגיות!!"

"אני לא מבינה למה?!" אמרה בלהט

"מה שקרה לכם במשך כל השנים האלה, זה שאת דמיית משהו וכל הקשר שהיה לך במשך השנים היה עם השמוליק הדמיוני הזה, אבל לא היה לך באמת בעל. תנסי רגע להיזכר בלב שלך, בתוכך, הרגשת עדיין חסרון שלא הצליח להתמלא" אמרתי לה

"איך החסרון שלי אמור להתמלא?" שאלה

"דמיון לא יכול למלא חסרון, בעל אמיתי יכול למלא חסרון. בעצם, את

הטור נכתב בהשראת הקורס של הרב אליהו לוי • טיפול שורש בזוגיות

לפרטים והרשמה לקורס המלא, לפנות למייל: hanna.tipul@gmail.com • או באתר: www.hannad.co.il

חנה דיין: טיפול זוגי ופרטני • קליניקה פרטית במרכז • 054-4480705

נפשי
בשאלתי

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

איך מתמודדים עם השגרה של החופש? מרוב בטלה אני משתגע. קשה לי מאוד להכין לעצמי לוי' ולעמוד בו.

אכן זו שאלה קשה, והיום נוצרו מענים רבים לשאלה זו כגון ישיבות בין הזמנים ומסגרות של קייטנות, וכמובן שכלל שהתוכן שלהן איכותי ומשמעותי יותר כן עדיף. בדרך כלל מסגרת חיצונית עוזרת מאוד להתמודד עם הקושי במשמעת עצמית, אבל אם אין אפשרות כזו, צריך כל אחד לחפש את הדרכים שעד היום הועילו לו יותר, מפני שאין כל הדעות שוות בעניין זה. כמו למשל קביעות עם חבר, לימוד משותף, פעילויות קצרות שטובות לחלק מהאנשים יותר מאשר ניסיון לקבוע לטווחים ארוכים - כל אחד צריך לחפש את העצה שהוא פגש עד היום כמעולה לו ביותר.

קשה לי לבטל את רצוני מפני רצון ה'. אני כל הזמן חושב: מה איתי?!

יסוד הקושי מונח בתפיסה שרצוני ורצון ה' הם שני דברים נפרדים. ועל כן פעמים רבות הם נראים כרתרי דסטרי, ועשיית רצונו מכוונת לבוא על חשבוני ולגבות ממני מחיר. אך הדברים אינם כן. ובמשל, כשאני יודע שהוריי שאוהבים אותי עד אין קץ, ודואגים לי באכפתיות והתמסרות, מבינים בתחום מסוים הבנה עמוקה מתוך ניסיון רב, בעוד שאני בקושי מבין בו, בוודאי שאתייעץ איתם ואעשה כפי עצתם מפני רצונם בטובתי. וגם אם האינטואיציה שלי תסיק מסקנות אחרות משלהם, אעדיף את עצתם המנוסה על פני תחושות הבטן הבלתי מבוססות שלי ואבטל את רצוני מפני רצונם, מפני שדאגתם אליי טובה לי עשרות מונים מהליכה אחרי הדעות האוטונומיות שלי. ואם כך בנוגע להוריי, על אחת כמה וכמה בנוגע למי שברא אותי יש מאין, ודואג לי בכל רגע ורגע בדאגה שאין לה כל משל עלי אדמות.

כשקורה לי משהו לא טוב, איפה עובר הגבול בין "הכל מלמעלה" לבין "אני אשם"?

בדברים שהם בתחום אחריותו של האדם ושעל ידי מעשיו הוא יכול לתקן את הקלקולים, אין לו להשליך את הדברים כלפי מעלה ולהיפטר בכך מתפקידיו. מידת הבטחון בה' איננה הצעה להפקרות וחוסר מעש. היא מופיעה בשני הקשרים: כאשר אני עושה את המוטל עלי אני כמובן צריך גם לסמוך על ה' שסייע בידי, שהרי לולא עזרתו לעולם לא אוכל לעשות מאומה. ועל זה אומר הכתוב: "לא-ל גומר עלי", וכן אומר הפסוק "ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו", על מעשי ידינו שורה השכינה והקב"ה מסייע. כמו כן, במקום שאדם עשה את כל המוטל עליו ואין בידו לפעול יותר, הוא צריך לקבל את רצון ה' ולהודות לו כפי שציוותנו התורה "ובכל מאודך", בכל מידה ומידה שמדד לך הווה מודה לו במאוד מאוד, בין במידה טובה ובין במידת פורענות.

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה > karovel.co.il • לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך • לפרסום: 052-525-4051
עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

אפשר להפסיק לחפש!

בית פרטי בשדמות מחולה

החל מ- **1,156,000 ₪**

כל מה שחיפשתם ביישוב קהילתי במחיר שאסור לפספס

חפשו בגוגל "שדמות מחולה" או התקשרו **073-3712231**

ישיבת הסדר

בני עקיבא

בית כנסת

פעילות נוער ענפה

ברכה

15 דקי מבית שאן

יישוב קהילתי דתי

120 משפחות